КЛАСНІ ІГРИ

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КОРПОРАЦІЯ МОНСТРІВ

Розмаїття

Літаю, літаю і горя не знаю...

Ким може стати у 17 років сучасна дівчина? Якщо в неї нічогенька зовнішність і довгі ноги, можна податися в модельний бізнес. Якщо є смак і комунікабельність, то вона може стати журналісткою або телеведучою, як Руслана Писанка. А якщо вона романтик, зачитувалася творами Сент-Екзюпері та Річарда Баха, то їй пряма дорога в льотчики. Що? Хто сказав, що нічого не вийде? Неправда, візьмімо хоча б Ніколь Річардсон, наймолодшу в історії леді, яка отримала кваліфікацію пілота. Перший урок пілотажу вона отримала в 14 років від свого батька, який саме мав власний літачок. Потім, щоб водночас і навчатися, і грошей не платити, хитра Нікі підробляла на авіазаправці та в реєстратурі аеропорту. Крок за кроком, політ за польотом, так і наблизилась міс Річардсон до своєї крилатої мрії. Тепер щаслива власниця льотчицької ліцензії без перешкод літає невеличким літачком у будь-яку точку Європи. Одна цікава деталь: Ніколь до сьогодні не вміє водити машину.

SMS to your heart...

Лінощі здавна змушують людство здійснювати вчинки і робити різні відкриття. Це — загальновизнаний факт. Втомившись писати листи і ходити в гості, людство винайшло телефон. Не бажаючи витирати руки після їжі, людина придумала сендвіч. Ліньки було встати з канапи, щоб переключити програму — з'явився пульт дистанційного керування. Студенти пішли ще далі. Доходить до того, що на мобілки студентам, які стоять у черзі в столовій, скидають SMS-ки з проханням забити місцинку. Кидатися записочками на парах стали значно рідше, а все чому? Та тому що надіслати з «камчатки» SMS-повідомлення відміннику на передній парті безпечніше і надійніше. Дехто вже настільки деградував, що спілкується «есемесками» з сусідами по кімнаті — ну майже як Шарик з Матроскіним, тільки ті «фігвами» на стінах малювали.

Великі люди — великі причуди

Знаменитого Байрона страшенно дратувала сільниця з сіллю. Діккенс кожні 50 рядків написаного запивав ковтком гарячої води. Ампер одного разу «зварив» кишеньковий годинник, тримаючи в руці яйце і дивлячись на нього. Бетховен ходив постійно неголеним, вважаючи, що гоління перешкоджає творчому натхненню. Ейнштейн непогано грав на скрипці. Бальзак випивав по 50 чашок кави на день. Редьярд Кіплінг міг писати тільки тоді, коли його ручка була заправлена чорнилом чорного кольору.

Якби познаходити всі поховані скарби...

За підрахунками вчених, на землі (точніше, під землею) і на морському дні сьогодні знаходиться різних цінностей більш як на 900 мільярдів доларів. Якому Біллу Гейтсу таке снилось? У всіх країнах світу тисячі людей шукають скарби з надією в одну мить раз — і розбагатіти! Шукачі середнього достатку задовільняються простим начинням: щупи, маятник, лопати. А шлях до скарбів визначають за картами, які вже не одну сотню власників поміняли. Для товстосумів, яким удома не сидиться, є Міжнародний клуб шукачів скарбів. Об'єднує він щонайбільше 30 членів, і новачок може вступити в нього тільки в разі смерті одного з учасників. Він має сплатити членський внесок — близько 25 тисяч доларів, після чого може скільки завгодно пихато задирати носа — мовляв, до якого крутого клубу я записався! Та то не все. Хочеш стати членом клубу — знайди скарб, пройди випробування в пошуковій експедиції і так далі. Ясна річ, що при пошуках цих скарбів користуються не старовинним мотлохом, а суперсучасним обладнанням.

Хочеш холодочку? Грошики на бочку!

У Венеції є цікавий податок — на тінь. Платиться він з 1993 року. Урядові податківці луплять данину з усіх навісів та парасольок, які належать магазинам, кав'ярням. Мовляв, тінь від ваших крамничок та забігайлівок падає на комунальну власність — землю, а це погано. Та хіба тільки італійці такі! Он у Башкирії на початку XVIII сторіччя стягували податок на очі. Якщо вони в тебе сірі — плати в казну 8 алтин, чорні — 2-3 алтини. Ось така податкова політика.

Шпигунські пристрасті

На одній з виставок компанія «Wherify» представила годинник із системою GPS для того, щоб батьки знали місцезнаходження своїх діток. Коштує такий прилад близько 400 зелених. Батьки зможуть використовувати телефон або Інтернет для визначення місцезнаходження свого чада. Більш того, можна відслідкувати шлях пересування і навіть отримати через Інтернет зображення навколишньої місцевості. Проте технологія може бути марною, якщо надто велика швидкість, оскільки місцезнаходження слідкування за об'єктом визначається з точністю до кількох метрів з часовим кроком на одну хвилину.

З життя бамбука

Що таке бамбук? Дерево? Ні. Кущ? Неправда. А що ж? Бамбук — це трава, близький родич і пшениці, і рису. Жодну рослину у світі не використовують так, як бамбук. З нього будують житло, мости, роблять меблі, водопровідні труби, плоти, музичні інструменти, парасолі, іграшки і ще багато-багато корисних речей. Бамбук цвіте один раз в житті. За темпами росту не має собі рівних. На острові Ява, де мешкає найбільший представник цього сімейства, він за сорок днів виростає на сорок метрів! Люди знаючі кажуть, що коли зайти в тиху погоду в місцину, де росте бамбук, і прислухатись, то можна почути тихий шелест — це він росте.

Кого і як у школі прозивали

Зірки Голлівуду, перш ніж стати знаменитими, звичайно, вчилися у школі. А в якій, скажи, будь ласка, школі, обходиться без прізвиськ! Зірки тоді ніякими зірками ще зовсім не були, тож скажи, хіба могли вони стати винятками з правила? Ось, наприклад, Камерон Діас називали Скелетом (мабуть, за надмірну стрункість), Деніз Річардс — Риб'ячими Губами, Ніколь Кідман — Лелекою (і сама височенька, та й ноги нівроку), Джуліанну Маргуліс — Ротом Дрібної Камбали (це ж треба додуматися до такого!), Леонардо Ді Капріо — Відсталим. В інших були більш «пристойні» клички: Лару Флінн Бойл називали Полум'ям, Кеану Рівза за відсутній погляд — Стіною. Цікаво, сьогодні ці прізвиська від них повідлипали?

Невидима зброя

До 2005 року американці побудують перший есмінець-невидимку. Міністерство оборони США заявило, що в найближчі три роки буде розроблено нове покоління високотехнологічних військових кораблів. Програма виросла з планів Пентагону створення нового есмінця, в якому застосовувалась би технологія «стелс» і зброя, що дозволяє досягати ворожі цілі в радіусі 160 кілометрів. Отже, історія, розпочата понад півстоліття тому есмінцем «Елдрідж», не закінчується. Чекаємо наступних повідомлень.

КЛАС! КЛАСНІ ігри

№ 08'2002

ЗМІСТ

Барви літа: Мистецтво творити найкраще
Книжка для Киці: Як втратити його? (шкідливі поради)
Who is хто? Антизірка Наталія Орейро
Ай, страшно! Гаррі Гаррісон. Випадок у метро
Страшилки від Класного: Мумії живуть
Гайда в кіно! Ласкаво просимо до Монстрополіса!
Білі плями: Чаклуни. Хто вони?
Смачного! Теорії про калорії
Разом з Класом в ногу з часом: Прогнозу вір, та перевір!
Цікавенькі були!
Лікбез для хлопців: Зрадник чи зраджений? (життєва психологія)
Класний спорт! Крути кермо, тисни педалі — і переможеш в авторалі
Citius, altius, fortius! «Adidas» — ну просто клас!
Класний гіпертест: Дитя природи чи асфальту?
Класword
Головоломки
Фокус-покус: Загадкові вузлики, Незламний сірник, Екстрасенс, Фокусні запитаннячка
Ігротека: Акторська школа, Пастушок, Футбольний паспорт, Слова на клавіатурі
Логічні задачки: Помилка Бонда, Улюблене морозиво, Диво-ручка, Запитаннячка від Колібрика
Кросворди від ДуКласа
Японські кросворди

«КЛАС!»
пізнавально-розважальний журнал №08'2002 (68)
Реєстраційне свідоцтво КВ №1929 від 10.04.96 р.
Засновник і видавець: ТзОВ «W», вул. Живова, 11
Адреса для листування: 46008, м.Тернопіль, а/с 525
тел./факс (0352) 22 90 05, 25 04 98
e-mail: admin@schoolboy.com.ua
Передплатний індекс: 40240
Тираж 25 000 примірників. Підписано до друку 15.07.2002
Друк: компанія «Новий друк», м.Київ, вул.Магнітогорська,1
Розповсюдження «Школярик»
Тетяна Кошелінська, Василь Косович
тел. (0352) 23 50 35, 43 10 72. Ціна договірна
Кольороподіл «Колір ПРО»
м.Київ, пр.Перемоги, 92/2, к.206
тел. (044) 4430235

Редакційна колегія: ..... **Во Вік**
..... **ДуКлас**
..... **Анатолій Саган**
..... **Ольга Косович**
Художники: ..... **Сергій Шемета, Андрій Урбан,**
..... **Наталя Марцюк, Світлана Словотенко,**
..... **Євген Лазо, Євген Удін**
Набір та коректура ..... **Олександра Вовк**
Технічний супровід ..... **Андрій Зеленський**
Верстка ..... **Олена Березовська**
Шеф-редактор ..... **Володимир Головач**

Для «Класу» писали, малювали і фотографували:
Василь Тесля, Оксана Копак, Мар'яна Стеценко, Володимир Сушкевич

© **W ltd**, 2002
При частковому чи повному передруку текстів
ренні графічних матеріалів журналу «Клас!»
на журнал обов'язкове.

Мистецтво творити найкраще

Що можна відчути, ознайомившись із статуєю Давида чи «Соняхами» Ван Гога? Або послухавши «наживо» Сорок першу симфонію Моцарта? Отаку насолоду!

А не спадало тобі на думку, що вишукано складений букет може викликати не менш сильні емоції? Адже це мистецтво, що промовляє барвами, відтінками, гармонією форм та ліній.

З французької слово «букет» перекладається як «гарно підібрана група квітів». І ніби намагаючись виправдати цю, тоді ще неіснуючу назву, люди прагнули створити з квітів щось гарне. Плели вінки та гірлянди. Оздоблювали вівтарі, прикрашали жертовних тварин. Пізніше, готуючись до свят і зустрічі гостей, уквітчували свої домівки.

У Давньому Римі вінок із мирту, фіалок, плюща чи троянд був головним атрибутом застілля. В деяких східних країнах донині існує традиція дарувати гостям гірлянди з живих квітів.

Букети по-японськи

Сучасне мистецтво складання букета бере свій початок в Японії. Народилось мистецтво ікебани, кажуть історики, в VI столітті. Тепер в Японії багато шкіл, де навчають цього мистецтва, найпопулярніші з них — «Охара» і «Согецу». Кожен букет тут символізує якусь пору року, показує рослину на різних стадіях розвитку. Нерозкриті пуп'янки — народження життя, світле майбутнє. Напіврозкриті квіти та свіже листя — сьогодення. Розквітлі квіти та сухе листя — спогади, минуле. Для весни характерні повні букети з високими стеблами, для літа — пишні, для осені — тонкі та напівпрозорі. Для зими — букети спокійних тонів, мов застиглі в задумі.

Основу кожної композиції складають три гілочки. Найдовша з них — «сін», символ неба, середня — «соє» (людина), а найкоротша — «хікає» (земля). Довжина найвищої гілки має дорівнювати довжині вази, в якій стоїть маленький букет. Якщо букет середніх розмірів, ця гілочка має бути в півтора раза вища за вазу, а у великому букеті — вдвоє. Середня гілка «соє» дорівнює трьом четвертинкам «сін», а «хікає» найкоротша — 3/4 середньої. Все чітко і зрозуміло в цих японців.

Квіткове завоювання

В Європі букети з'явилися в XV столітті і відразу здобули шалену популярність. Їх малювали. Вишивали. Відливали з бронзи. Оспівували в поезії.

Перші приписи із створення букетів з'явились у Франції. Вони забороняли використовувати квіти жовтих кольорів та, як не дивно, рекомендували відрізати голівки квітів і наколювати їх на дротики чи кілочки та кропити ароматними оліями. Далі мистецтво букета перейшло в Англію.

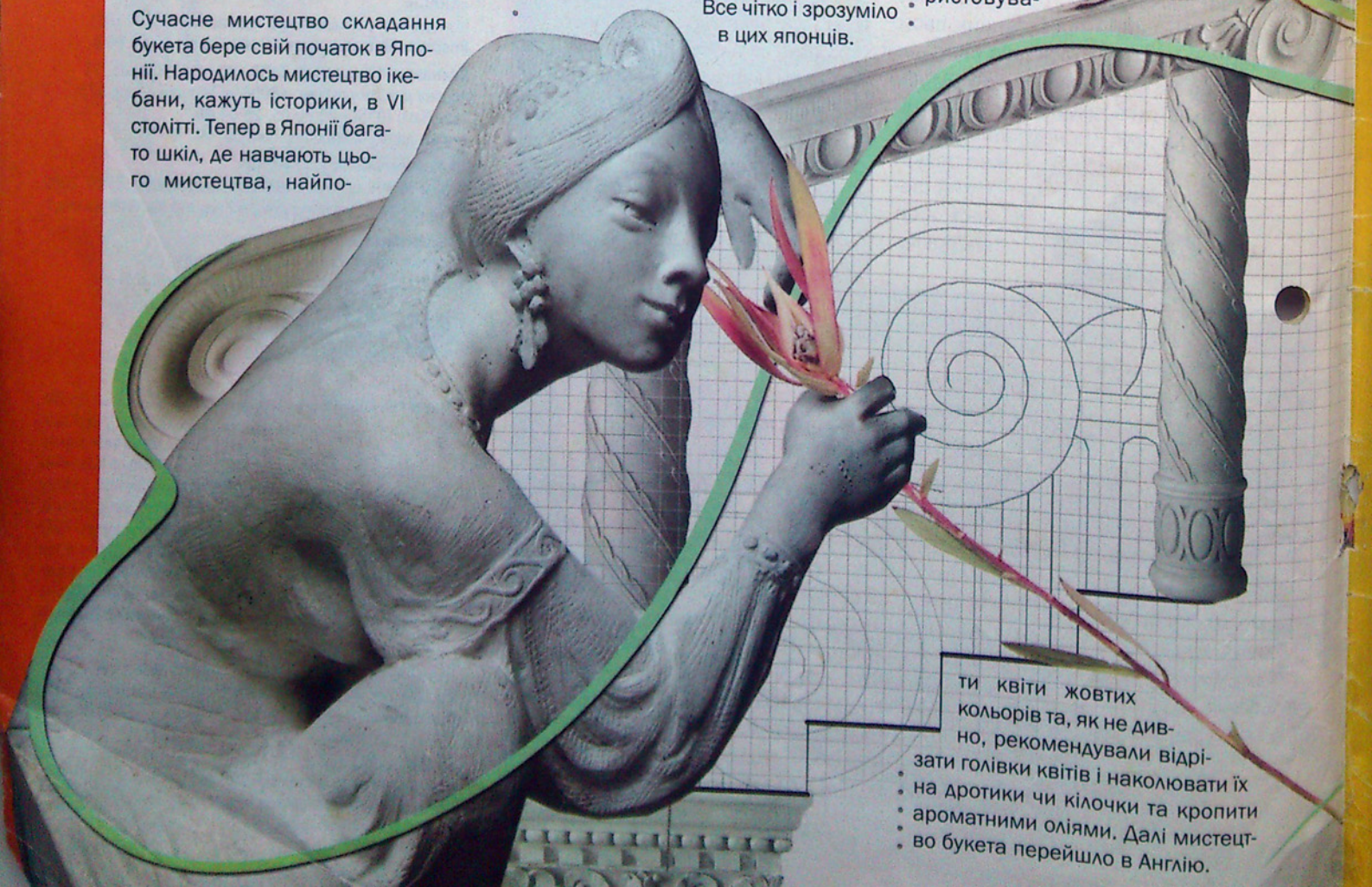

Варварський звичай (інакше хіба скажеш!) обезголовлювання квітів протримався до 1900 року. А бутафорії з целофану і сьогодні процвітають. Не розумію, для чого красу природи обрамляти штучною «красою»? Хіба квіти не прекрасні без неї?

ПОДІЛИСЯ ДОБРОМ З ІНШИМ

Індійська легенда розповідає, що квіти народилися на Землі не для краси та аромату, а для того, щоб люди ними обдаровували своїх коханих. Але вони повинні вирощуватися у власних садах: дарувати квіти, вирощені іншими, вважалося непристойним. Подарувати комусь квіти означало висловити свої щирі почуття, виявити любов та повагу. Тож перед тим як нестися комусь навперейми з букетом, подумай, чи справді того сподіваються від тебе? І символіку кольорів не зайво тут згадати. Червоний — це вогонь, пристрасть, кохання. Жовтий — життя, насолода, розлука та старість. Жовтогарячий колір означає зраду та ревність.

Ось одна арабська легенда, яка пов'язана із цим кольором. Було це у 612 році, коли Магомед пішов війною проти ізраїльського народу, залишивши вдома молоду вродливу дружину Айшан. Поки хоробрий чоловік воював, Айшан зраджувала йому з іншим. Але від людей важко було щось приховати. Розповіли вони Магомеду про зраду дружини. Той не повірив. І тоді мудреці порадили йому подарувати своїй невірній червоні троянди. Мовляв, пожовкнуть квіти — значить, щось було.

І Магомед подарував Айшан прекрасні червоні троянди. Вони були дуже-дуже гарні, і Айшан, бажаючи зберегти квіти якнайдовше, опустила їх на ніч у воду. А вранці троянди були жовті. Провину Айшан було доведено, а жовтий колір відтоді став кольором зради та розлуки. А в Японії жовті квіти — символ сонця, їх дарують, коли бажають світла і добра.

ПРО ЩО РОЗКАЖУТЬ КВІТИ?

На Давньому Сході кожна пора року мала свій колір: зима — чорний, осінь — білий, весна — синій, а літо було червоне. Існувала навіть ціла наука про мову кольорів — «селам». Поєднуючи кольори та рослини, люди повідомляли про події, розмовляли, зізнавались у почуттях. Давні греки, щоб сповістити когось про перемогу, засилали до нього гінця з пальмовою гілкою. Оливкова гілочка несла звістку про мир та спокій, а лаврова — про славу та велич. Гілка дуба промовляла про силу та міць.

Кожна рослина символізувала якусь якість: дзвіночки — балакучість, фіалки — ніжність, поєднану з ненадійністю, тюльпан — гордість, троянда — кохання, чортополох — захист, опору, верес — самотність, біла гвоздика — довіру, червона — палке почуття... А за числом гіацинтових бутонів закохані вираховували день зустрічі. Лаванда означала непорозуміння, синя волошка — довіру, лілія — чистоту, відвертість, айстра символізувала смуток, незабудка — пам'ять.

Якщо середньовічний лицар пропонував руку і серце своїй обраниці, він посилав їй троянди з миртом. Якщо у відповідь він отримував маргаритки — це означало її згоду. Якщо сплетений із цих квітів вінок, це означало, що вона просить дати час на роздуми і не квапити подій.

Зелений колір є символом миру і спокою. А от білий — нейтральний, гарно поєднується з усіма кольорами і символізує мудрість, ніжність, тугу. У деяких країнах Сходу білий — колір жалоби. Букет з білих квітів має властивість збільшити об'єм приміщення, де він стоїть. Оранжевий — також колір тепла, але він іще символізує силу і владу, радість і кокетство.

Синій — холодний, серйозний, він символізує безконечність, довіру, смуток. Квіти цього кольору прийнято дарувати всім, хто кудись вирушає, наприклад у військо чи у далеке плавання.

Фіолетовий — поважний, холодний, але ж і урочистий та вишуканий. Він символізує велич і розкіш. Фіолетові квіти дарують добрим друзям.

Нейтральним вважається і чорний колір, на його фоні чудово виглядають яскраві квіти: червоні, жовті, оранжеві... Чорний — це колір урочистостей, помпезних подій і скорботи.

Давні греки настільки цінували вінки з квітів, що Теофраст присвятив їм цілий розділ своєї наукової праці. Мистецтвом плетіння вінків володіли найкрасивіші та найобдарованіші дівчата, працю яких оспівували в поемах. Історик Пліній згадує про чудову афінську дівчину Глікерію, що своєю майстерністю у плетінні вінків заробляла на життя собі та своїй сім'ї. А індійський поет Калідаса, описуючи вбрання жінок свого часу, зазначив: «Жінки з Алакпури натирають собі щоки пилком квітучої лодри, квіти матеї прикрашають їх скроні, а пуп'янки кураваки в'ються по їхньому волоссю... Коли дують мусони, голови цих прекрасних створінь увінчані квітами кадамби, а в руках вони носять рожеве латаття...» Можна уявити, якими заквітчаними ходили індіанки.

Багато води утекло з часів Калідаси, але й сьогодні молоді жінки та дівчата Індії вплітають квіти у волосся та прикрашають зап'ястя браслетами з жасмину. Вони також досконало володіють мистецтвом викладення з квітів геометричних візерунків на підлозі, плетення вінків та гірлянд.

Втім, а чому тільки в Індії? На Україні квіти теж завжди були в пошані. Шкода, що сьогодні дівчата розучилися плести вінки з квітів. А може, таки не розучилися?

От мені б таку популярність! Варто було їй посваритися зі своїм Пабло — і вся Аргентина (і не тільки) ллє ріки сліз. Помирилася — фієста, вся країна гримить кастаньєтами! І не треба ніяких звань заслуженої артистки Аргентини — вона і так народна. Ну про кого ще так писатимуть газети: посварилась, помирилась; каву пила до сніданку, на обід — оливок банку!.. Ну, це я так, для прикладу. А все одно заздрісно.

Вона твердо вирішила: одружусь тільки після тридцяти! Не говорить про себе багато, аби папараці не перекручували фактів і не перебріхували. У людях не терпить брехні та облуди. А в годину дозвілля запоєм читає романи, підливає жасминові квіти і милується червоним кольором (він у неї улюблений). Перед зустріччю з Пабло має звичку кропитися парфумами «Кендзо». Найпотаємніша мрія — зіграти у фільмі разом із Джоном Малковичем.

АНТИЗІРКА Natalia OREIRO

Вона пишається своєю простотою та невибагливістю, принаймні сама так вважає. Наприклад, захочеться їй злітати на парочку годин до Іспанії, так що ж тут такого! Вона запросто обходиться без персонального «Боїнга», її цілком влаштує літачок якоїсь авіакомпанії.

Слід віддати їй належне: вона не дере носа перед незаможними родичами, які живуть в Уругваї, їздить на сімейні свята і неодмінний гість у колі родини на Різдво. Для країни з багатими католицькими традиціями це є святе. Не афішує і своїх внесків у благочинні фонди та допомогу багатодітним сім'ям. Отака скромняга.

Дикий Ангел з мікрофоном

Ну що, зрозуміло, про кого йдеться? Та звісно ж, про неї, про Наталію Орейро! Про ту саму, що народилась у столиці Уругваю Монтевідео 19 травня 1977 року. Родина не мала жодного відношення ані до кінематографу, ані до телебачення. Мама Мабел працювала перукарем (зараз вона домогосподарка), а батько Карлос подався в комерцію. Є ще старша на п'ять років сестра, яка вже не знати який рік не вилазить з модельного бізнесу. З неї й брала приклад маленька Наталія.

Ази акторської майстерності Наталка почала освоювати, коли їй було тільки 8 років. У 12 років вона стала знімати ся в уругвайській рекламі. У 14 стала «суперпомічницею» однієї дуже популярної бразильської телеведучої, яку звали Шуша. Поїздки, зйомки, софіти... стандартний набір для півбогемного способу життя.

Коли їй бомкнуло 16 років, Наталка приймає рішення: вона їде до Буенос-Айреса, столиці Аргентини, і нехай ніхто її не відговорює — вже все продумано. Вона буде актрисою — і край.

Дівчина й досі бідкається, як то було страшно та моторошно далеко від батьків ділити з тарганами дешевий готельний

мер... Та все пройшло, мов сон небажаний. А в 17 років сеньйорита Наталія пакує всі свої валізи і остаточно перебирається в Аргентину — там на неї чекала роль у серіалі «Невблаганне серце». Тут вона і познайомилася з актором Пабло Ечаррі. Та якби то просто зустрілася — втріскалась по самі вушка!

У 1995 році Наталка грає роль Патриції Палмер у теленовелі «Люба Анна», а згодом — у серіалі «Модельки 90-60-90», але справжня слава прийшла завдяки ролі Валерії у серіалі «Зухвалі та вродливі» з партнером Дієго Рамосом. Саме тоді її «помітили», таку непомітну, але таку привабливу та перспективну. По закінченні зйомок аргентинський продюсер із неаргентинським прізви-

щем Густаво Янкелович запропонував юній зірочці місцинку на головну роль у фільмі «Аргентинець у Нью-Йорку» разом з актором Гільєрмо Франселла. Там вона вдавала з себе юну леді, котра мріє підкорити музичний олімп. Фільм супроводжувався шаленими оваціями і зібрав коштів не менше, ніж «Титанік».

Мало не забув: вдалось Наталі підкорити також і музичний олімп! Паралельно із зйомками перспективна красуня записала свій перший сольник, обізвавши його просто і невибагливо — «Natalia Oreiro». Альбом вийшов у 1998 році, але я особисто його ще не чув. Цікаво, про що вона співає у своїх 12 піснях. Кажуть, є там і жагучі латиноамериканські ритми, і ліричні балади. Диск шалено розлетівся білим світом, а про Наталію Орейро заговорили ще більше. Маленькі, зате стабільні успіхи додали наснаги молодій зірці. У 1998 році канал «TeLeFe» розпочав зйо[illegible]и серійної мелодрами «Дикий ангел», і сеньйорита Наталія здобула головну роль. Ото вже серця розкрились у романтичних глядачів: по всьому світу почали нею захоплюватись поклонники й фанати, навіть псевдо собі обрали «Дикий ангел», аби якось ототожнюватись омріяній красуні. Дивляться його й дотепер, і вперше, і по другому колу.

Чому ж антизірка?

Пояснення трохи згодом, а поки знову пару слів про музику. У 2000 році світ побачив її другий диск — «Твоя отрута» («Tu Veneno»). Отут вона й розкрила перед численними поклонниками та невгамовними папараці нову сторону свого образу.

Та особисте життя теж нагадало про себе невлаштованими взаєминами, про які я вже згадував раніше. Панна Орейро круто посварилась із Пабло Ечаррі — і то після 6 років взаємного освідчення в коханні. Авжеж, це був не найкращий момент у їхньому житті. За фасованими усмішками та театральними масками вона ховала у душі гіркоту розлуки з коханим. Постійні роз'їзди, концерти, зйомки... Залишається час лиш на дружні стосунки. Та хіба може навіть найвірніша дружба замінити зірочці справжнє людське почуття!? Папараці стверджують, що є в Наталки нове кохання — Рікардо Мольо, і єднає їх не лише зізнання, але й таємний шлюб, який вони оформили у новорічну ніч.

І залишається маленька ніша, дуже особиста, ретельно прихована від людського цікавого погляду. Наталія Орейро практично не користується косметикою, окрім примусових макіяжів для сцени та кіно. Та й зіркою себе аж ніяк не вважає. Хоче бути простою, натуральною, швидше, антизіркою — за способом життя.

Народження антизірки

Мати Дикого Ангела має голос такий потужний, що не дорівняється й до дуету болеро. Саме від неї навчилась маленька Наталочка співати, тримаючи в руках гребінець замість справжнього мікрофона. Було коли годинами вертітись перед великим домашнім дзеркалом у завеликих маминих обладунках...

У дитинстві Наталя дуже хотіла стати учителькою. Не обійшлось і без католицького виховання, однак тепер себе не вважає такою ревною та побожною, — бракує часу на ретельне відвідування церкви.

У дитинстві кілька разів намагалась втекти з дому — і то після того, коли вперше з'явились зароблені за рекламу гроші... Було, мабуть, за що придбати квиток і трохи погратись у жабку-мандрівницю. Недарма ж її згодом друзі прозвали «Ураган Орейро» за шалену вдачу, невгамовність та непомірну веселість.

Для тих, хто цікавиться антропометрією: зріст Наталії — 174 сантиметри, вага — 51 кілограм, а чим виміряєш каштановий колір волосся та її зеленоокість? Її улюблені заняття — музика, мандри та... смачно-смачно попоїсти. Має сеньйорита й іншу заповітну мрію: хоче купити собі невеличкий безлюдний острівець і жити там з тим, кого їй доля пошле, подалі від людських пристрастей та брехні.

Тепер зріла кіноактриса й співачка заробляє такі великі гроші, що мені ні в якому сні не снилися, розкручує свої нові диски, орендує концертні зали, платить музикантам і замовляє у професійних кравчинь нові сценічні костюми від Гуччі та Марії Пріор, які загинають такі шалені ціни, що ніякі концертні гонорари не покриють.

І ще кілька рядків «на десерт». Недавно купила собі пані Орейро нову хатинку в мальовничому районі Палермо В'єхо, в Аргентині. Там вона живе-поживає зі своїми улюбленцями-собачками Мабел (на честь матері), Рамплою (подарунок від Пабло) та котом Карлітосом (на честь татуся).

А в жаркі січневі дні, коли Наталія виходить на пляж, на її животі можна помітити маленьке вишукане татуювання — незмивна оздоба з початку 2001 року.

Випадок

— Дякувати Богу, з цим уже все, — голос Адрейнн Дюбуа дзвінко відлунював від кахельних стін коридора, що вів до станції.

Високі підбори цокали по плитці. З тунелю виринув поїзд, обдавши їх хвилею спертого повітря.

— Вже по першій, — Честер позіхнув, прикрив рот рукою. — Поїзда доведеться чекати годину.

Вони підійшли до турнікета. Честер кинув жетон. Адрейнн проплила, а він ще рився в кишені у пошуках ще одного жетона. Не знайшов, підійшов до каси. Він не заперечував проти того, щоб заплатити за Адрейнн, жінка як-не-як, але ж могла вона бодай «дякую» сказати! Врешті-решт, працювали в одній божевільні, мали однакову зарплатню, а тепер-от вона отримуватиме більше...

— Я їжджу в останньому вагоні, — Адрейнн, близькозоро примружившись, вдивлялась у темний порожній пенал станції. — Йдемо в кінець.

— А мені потрібен середній, — відповів Честер, але пішов за нею.

Вона не мала звички чути те, що її не цікавило.

— Ось тепер, Честере, я можу поговорити з тобою про одну річ, — діловим тоном почала Адрейнн. — Раніше я не могла це казати, ми виконували однакову роботу і в якомусь розумінні були конкурентами. Та інфаркт Блайсделла вивів його з ладу щонайменше на пару тижнів, і я буду виконувати обов'язки начальника відділу, з відповідним збільшенням зарплати...

— Я це вже чув. Вітаю...

— ...тепер я хочу дати тобі слушну пораду. Ти маєш виявляти побільше активності. Честере, хапай те, до чого можуть дотягнутись руки...

— Адрейнн, це слова для поганого рекламного ролика.

— Знову твої жартики. Через них усі думають, що ти ставишся до роботи в рекламній агенції не дуже серйозно.

— Серйозно до неї ставиться хіба божевільний.

Він почув якесь мурмотіння, повернувся, але в тунелі нічого не було. Мабуть, машина нагорі.

— Чи не хочеш ти сказати, що тебе бере за душу маячня про те, як пахне під пахвами від дезодоранту «Запахи, геть!»?

— Давай без вульгарності, Честере. Ти ж можеш бути дуже милим, якщо хочеш.

— Ну звісно ж!.. — до голосу Честера прорвались емоції. Він ступив до неї, обійняв за талію. — Я можу бути дуже милим і пригадую не такі вже й далекі часи, коли ти не тримала мене на віддалі.

— Ті часи в далекому минулому, друже, — відповіла вона і, скривившись, скинула його руку.

Газета, яку він тримав під рукою, впала на платформу, і Честер нагнувся її підняти.

З вулиці не долинало жодного звуку, довга, тьмяно освітлена станція нагадувала могильний склеп. Вони опинилися сам на сам із тою дивною самотою, відчути яку можна тільки в дуже великому місті, де люди завжди так близько і водночас нікого немає поряд.

Честер закурив.

— У метро забороняється палити, — холодно зауважила Адрейнн.

— Мені заборонено палити, заборонено обійняти тебе, заборонено жартувати на роботі, заборонено ставитися до нашого нинішнього клієнта з цілком слушною зневагою...

— Так, заборонено! — відрізала вона, і палець із кривавo-червоним нігтем націлився йому в груди. — А оскільки ти сам порушив цю тему, скажу тобі ще дещо. Інші про це тільки здогадуються, а я знаю! Ти працюєш в агенції довше від мене, начальство розглядало твою кандидатуру на посаду начальника відділу і відкинуло її. І мені конфіденційно сказали, що йдеться вже про те, аби взагалі відмовитись від твоїх послуг. Це про щось тобі говорить?

— Ще б пак! Про те, що я пригрів змію на грудях. Чи не я знайшов тобі цю роботу, чи не я переконував Блайдсделла, що ти з нею впораєшся? Ти тоді знала слово «дякую».

— Честере!..

— Тепер, схоже, доведеться шукати нову роботу. З такою подругою, як дорога Адрейнн, яку можна назвати ворогом...

— У метро є живі істоти, знаєте?

Хриплий, тремтячий голос, що саме пролунав за їхніми спинами, змусив їх здригнутись від несподіванки. Адрейнн рвучко повернулась. У тіні великого контейнера сміття, привалившись до стіни, сидів чоловік. Важкенько звівшись на ноги, він підійшов до них.

— Тут є істоти, знаєте? — вишкірився чоловік до Честера, геть ігноруючи присутність Адрейнн.

Волоцюг у Нью-Йорку вистачало. Вони не терпіли яскравого світла, і багато хто з них уподобав собі метро: поїзди опалюються, туалети є, досить і закутків для спання. Одягом цей волоцюга нічим не відрізнявся від інших таких самих волоцюг: брудні штани з відірваними гудзиками, пом'ятий засмальцьований піджак, перехоплений мотузкою, дві сорочки поверх футболки, потріскані черевики, зашкарубла шкіра, бруд у кожній зморшці. Рот — чорне провалля з кількома зубами.

ГАРРІ ГАРРІСОН

У ТЕМРЯВІ

— Які істоти? — спитав Честер, шукаючи в кишенях монету в десять центів, аби відкупитися від волоцюги. Адрейнн повернулася до них спиною.

— Вони живуть у землі, — волоцюга підніс до губ брудний палець. — Ті люди, які знають, ніколи про них не говорять. Не хочуть відлякувати туристів ні в якому разі. З іклами, кігтями, внизу, в темряві.

— Дай йому грошей... хай іде геть! — заверещала Адрейнн.

Можна центи, їх треба класти на край, щоб вони могли їх узяти. Можна десятицентові, але не п'ятицентові, як ти мені...

— Як ти це слухаєш? — обурилась Адрейнн.

— Чому тільки центи і десятицентовики? Честера це зацікавило. За краєм платформи було дуже темно. Там міг бути хто завгодно.

— Центи, бо вони люблять горішки. Коли нікого немає поряд, вони підбираються до автоматів. А по десять центів — для автоматів з «колою».

— Я йду по поліцію, — каблучки Адрейнн зацокотіли по платформі.

Вона пройшла з десять метрів і спинилась.

— Та годі! — посміхнувся Честер волоцюзі. — Ти ж не думаєш, що я тобі повірю. Якщо вони їдять тільки горішки, навіщо давати їм відступного?

— Я не казав, що вони їдять тільки горішки! — волоцюга перейшов на шепіт. — Найбільше вони полюбляють людей, але не чіпають тих, хто їм щось лишає. Хочеш побачити одного такого?

— Після того, що ти наплів — так.

Честер кинув у підставлену долоню дві п'ятицентові монети.

— І що ж вони поробляють? — спитав він. Не те щоб його цікавили ті істоти, просто хотілось позлити Адрейнн. Бомж потер монетки.

— Вони там живуть, ховаються, інколи виглядають. Їм треба щось дати, якщо ти стоїш у таку ніч у кінці платформи.

Волоцюга поплентався до смітника.

— Тільки швидко, вони не люблять, коли на них дивляться, — і штовхнув кришку.

У чорному зазорі Честер побачив дві червоні вуглинки. Очі чудовиська? Чи, може, привиділось? Вдалині почувся шум поїзда, що наближався до платформи.

— Дякую за видовище, — він поклав кілька центів на край платформи. — Нехай подзьобають горішків, — і попрямував до Адрейнн. — Чоловік присягається, що у смітнику сидить одна з тих істот. Я лишив хабар про всяк випадок.

— Не можна ж бути таким дурнем!

Поїзд наближався, женучи перед собою хвилю спертого повітря, від якого йшов тваринний дух. Ніколи раніше він цього не помічав.

— Ти не просто дурний, ти ще й забобонний, — їй доводилось уже кричати. — З тих, хто стукає по дереву, переступає через тріщини в асфальті, боїться чорних котів...

— А кому це заважає? Може, смітник і порожній, але я не збираюсь для певності пхати туди руку.

— Ти як мала дитина.

— Хай так! — тепер вони кричали обоє, поїзд, скрегочучи гальмами, викочувався до платформи. — Ну, сунеш руку у смітник, така розумна?

Поїзд майже спинився. Честер підбіг до краю платформи, на ходу дістаючи гроші.

— Ось! — він штовхнув кришку, висипав їх у контейнер. — Гроші — по центу, по десять. На горішки і на «коку». Схопіть першого, хто підійде сюди, — він почув сміх Адрейнн. Двері поїзда розчинились, волоцюга зайшов у вагон.

Адрейнн давилася зо сміху:

— Їдь, поки не з'їли. Я почекаю іншого поїзда.

— На, — Честер сунув їй у руку газету.

— Кинеш? — і стрибнув у вагон.

Поїзд рушив. Честер побачив, як вона йде до смітника, відсовує кришку... Колона сховала Адрейнн.

Коли він знову її побачив, то рука... була втягнена у контейнер по лікоть? Ще колона, потім йому видалось, що Адрейнн нахилилась над контейнером.

Він кинувся до заднього скла. Погляд тільки раз устиг вихопити Адрейнн серед колон, потім вони злилися.

Вона не могла залізти в контейнер по пояс, та як пояснити, що її ноги скинулись у повітря?

Втім, він бачив це якусь долю секунди і міг помилитись. Честер відвернувся від дверей. Компанію йому складав тільки волоцюга, що саме вмостився поспати.

Честер пройшов у дальній кінець вагона, сів. Солодко позіхнув. Він не бачив нічого поганого в тому, що посада начальника відділу буде знову вільною.

Мумії живуть

Знаєш, що найчастіше доводиться чути мені, Класному, про мовчання!? «Мовчить як мумія»... Знали б мої приятелі, що мумії насправді не тільки мовчати вміють, але й мандрувати кудись. І після усіх цих оповідок стає трохи лячно брати до рук книжечку, де згадують про Єгипет і справи потойбічні.

Ще до того, як я в Класі оселився, був у мене сусід-домовик. А що жив він у квартирі одного професора-археолога, то часом такі історії розказував, що мені аж волосся на голові ворушилось. Від страху. Коли вдома у професора нікого не було, він мав звичку стелажами книжковими ширяти, книжки старі гортати, рукописи роздивлятись...

І потрапив якось до його рук один манускрипт, у якому йшлось про те, як три вінценосці (особи королівської крові тобто) відважилися зайти у гробницю Кемета. Ніхто з коронованих осіб не дозволив собі бодай торкнутися скарбниці, а вони наважились.

Скільки шибайголів різних мастей прагнуло заволодіти скарбами єгипетських гробниць! Їх не стримували навіть страхітливі розповіді про закляття фараонів, про страшні кари, що неодмінно впадуть на їхні голови та їхніх родин...

Ось така вдача: хлібом їх не годуй, дай за будь-яку ціну проникнути всередину усипальниці, порушити потойбічний спокій забальзамованих небіжчиків. Кому тут думати про фатальні наслідки!

Бальзам на тіло

Секрети бальзамування фараонів донесли до нас давні єгипетські папіруси. Спочатку випотрошене в буквальному розумінні монарше тіло вимочували у спеціальному розчині. Потім його набивали травами, обмотували пробальзамованими бинтами та змащували ароматичними оліями. Небіжчику намагалися надати достойного вигляду, аби і в потойбіччі було видно, що це фараон. Годили йому всіляко, щоб не нарікав на тих, що лишилися на землі — від гріха подалі.

Ризиковані рецептики

Багато століть, аж до Просвітництва, неодмінним компонентом багатьох медичних сумішей був порошок з мумії чи дрібка з усипальниці. Деякі розумники не скупилися й на такі рекомендації: рука мумії, покладена у скриньку з ліванського кедра, оберігатиме будинок та все майно від нападників. А якщо носити на шиї у шовковому мішечку ніготь із середнього пальця мумії, то не матимеш ані ворогів, ані недоброзичливців. І нікому невтямки було подумати, якої думки були б самі мумії?

У європейських аптеках, аби надати старим рецептам поважності, муміфікували (по суті, робили опудала) мавпочок, кішок та крокодилів. Втім, у XVI ст. німецькі власті спеціальним розпорядженням заборонили тримати такі експонати в аптечних вітринах. Або ж принаймні прикривати їх, коли повз аптеку проходитимуть вагітні жінки. Мовляв, подивиться на опудало, перелякається і народить маленького виродка!

Домосіди в саркофагах

Та то все приказка, а казка буде трохи пізніше. Серед усіх товарів, які найчастіше привозили у Європу, над усе цінились... мумії. Слонову кістку, коштовне каміння, китайський шовк так не цінили. Кожен капітан знав, як важко і небезпечно перевозити через море загорнений у саван та напіврозкладений муміфікований труп, нехай і просотаний ароматами та бальзамами. Екіпажі таких суден, довідавшись про вантаж, бурхливо протестували. Вони-то добре знали, на який ризик наражаються. Моряки боялись, що галери потонуть у морі, а їх самих спіткають різні біди. Молитвами та святою водою намагались відігнати неминучу помсту, але допомагало, кажуть, це дуже рідко. До нас дійшло чимало розповідей про мандри у трюмах з тілами єгипетських жерців та красунь тисячолітньої давнини. Але за порядком.

1582 рік. Польський князь Миколай Кшиштоф Радзівілл відвідує Святу Землю, а потім і Єгипет. Перед поверненням до Європи він, як і годилося, напив екзотичних «гостинців» — пташечок та дві мумії різної статі у саркофагах — і потай проніс їх на борт судна. Коли його корабель вийшов у відкрите море, здійнялась шалена буря, яка мало того корабля з поверхні не здула... Це було так страшно і так довго, що князь чесно зізнався, в чому річ, і саркофаги полетіли за борт. Дешево відбувся, а то і сам пішов би слідом, не зглянулись би матроси на шляхетне походження.

Хто намагався вивезти з Єгипту залишки давніх єгиптян, часто з тремтінням у голосі розпо-

відав, як їм на шляху траплялись привиди в єгипетських вбраннях і кричали в гуркоті шторму якісь прокляття.

У 1729 році капітан французької галери «Прекрасна Лоренс», котра на замовлення одного марсельського колекціонера перевозила два саркофаги з муміями, клявся-божився і бив себе у груди, що упродовж цілих двох тижнів попереду корабля по хвилях ковзали дві туманні фігури — пристаркуватого чоловіка та молодої жінки у розвіяних одежах. «Вони наче й справді вказували нам шлях. А може, їм просто хотілось якнайшвидше потрапити на земну твердь», — захоплено пояснював капітан. Як тільки перелякане керманич змінював курс, здіймався великий вітер, корабель напорювався на мілину, а попереду виринали скелі.

Страшна помста по-єгипетськи

Давні єгиптяни робили все можливе, аби помста фараонів діяла за будь-яких обставин. Входи до усипальниць вони засипали камінням, піском і робили натомість фальшиві проходи для надто цікавих. Написи на гробницях попереджали про неминучу загибель усіх, хто відважиться ступити за поріг недозволеного: «Тіла їх не матимуть спокою, кари впадуть на їхніх нащадків...» Не хотів би я стати такому поперек дороги.

А згадай історію з гробницею Тутанхамона! І керівники експедиції, англійці лорд Карнавон та Говард Картер, і їх секретарі, слуги, навіть родичі і хатні тварини вигинули до останнього коліна за нез'ясованих обставин. І все — за якихось кілька років після відкриття усипальниці. Всі газети тоді тільки про це і теревенили.

Сьогодні вчені трактують прокляття фараонів як чорну справу, що її чинять шкідливі мікроорганізми, невідомі науці отрути, якими нібито кишать геть усі усипальниці, ну і все таке інше. Чув я навіть, що в послідї кажанів, які заселяють гробниці, розмножуються шкідливі мікроорганізми. Та то тільки припущення, їх ще довести треба.

А от що не потребує доведення, так це те, що за кілька років до відкриття усипальниці Тутанхамона, у 1890 році, професор Сорен Резден із Геттінгена розкопав у Долині царських гробниць поховання і напоровся на зловісне попередження: «Хто осквернить гробницю храмового писаря Сеннара, того поглине пісок раніше, ніж місяць на небі двічі обернеться до нас обличчям».

Не послухався Резден дружньої поради, продовжив порпатись у чужій землі, а дарма. Дорогою додому його знайшли задушеним у власній каюті. Слідів насильницької смерті не виявили, але, всім на подив, із жмені гера Сорена висипалася жменька піску. Приблизно в той же час на старому кладовищі у Фівах було виявлено саркофаг з мумією жриці храму Амона-Ра. Поруч лежав зловмисник, котрий полював за коштовностями — він помер на місці. І потяглась вервичка бід та проклять до всіх, хто порушив фараонівський спокій. Як тільки якийсь товстосум починав тішитись купівлею нової мумії та вихвалятись перед сусідами, в його родині ставалась якась трагедія: хвороби, смерть, просто втрати...

Навіть фотограф, котрий тільки й зробив, що парочку разів сфотографував мумію, невдовзі без видимих причин наклав на себе руки. На що вже він нейтральна особа, але й до нього дотягнулись кістляві лапи прокляття фараонів.

Карлофф та компанія

Ще за часів німого кіно з'явились фільми про мумій, котрі переслідували мирне населення. Такі сюжети повинні були неодмінно завершуватись «хепіендом», де герой-археолог за допомогою колег-магів перетворював потвору на купку попелу. У 30-х роках Англія продемонструвала цілу серію таких фільмів зі знаменитим актором Борисом Карлоффом. Не зникають мумії і з наших екранів.

Вигадки, скажеш? Казочки? Сучасні біоенерготерапевти, дослідивши єгипетські експонати, одноголосно запевняють: мумії наділені надзвичайно потужним негативним енергетичним полем. Отже, вивчати їх треба надзвичайно обережно. Щоб було кому розгадати ті головоломки, які й до сьогодні лишаються страшними загадками, від яких і мені моторошно стає.

Кожна порядна дитина знає, що в її шафі ховається чудовисько. І марна справа переконувати її в тому, що ніяких чудовиськ нема. Тільки ще більше буде в них вірити. Ні, ти не думай, що Класний сам не вірить у всяких фантастичних монстрів. Вони є, були і будуть. Просто не люблю я, коли діти аж надто лякаються, нелякана малеча мені більше до вподоби. Її лякати веселіше, цікавіше, і штучки мої полтергейстівські така дітвора краще розуміє.

Ласкаво просимо до Монстрополіса!

Скажи мені, для чого на світі чудовиська? Правильно, щоб їх боялись! Побачиш у темряві шафоподібного монстра з головою-чемоданом та чемоданними застібками замість очей, затремтиш, закричиш несамовитим голосом, дотягнешся тремтячою рукою до вимикача і... Чудовисько кудись діється! Чому? І головне — куди? Питання є, а от з відповідями на них щось не густо. До нашої ООН періодично надходять повідомлення про подібні випадки. (Ще пам'ятаєш про Організацію об'єднаних окультних наук? Зараз я почесний спікер її асамблеї!)

Так, на чому я спинився? Ага, так-от, запитують нас, куди діваються монстри? Звідки вони беруться? Питаннячка, що не кажи, цікаві. А як відповідати, коли й самі нічого не знаємо? І от коли я вже майже відважився на створення спеціальної монстрологічної комісії ООН, на екрани вийшов один цікавий мультик. Про кого ви подумали б? Та все про них, рідненьких, про чудовиськ! І вирішив я поки що галасу не піднімати, а спокійно його продивитись — може, він щось мені прояснить. Переглянув раз, другий, п'ятий... І от перша несподіванка.

Кудлаті, потворні і геть нестрашні

Сенсація! Виявляється, монстри самі бояться дітей. Причому панічно!!! Ось тобі й відповідь на одне з питань. Ми в ООН до цього не додумались, а от дорослі дяді зі студії «Ріхаг» (де було знято мультик «Корпорація монстрів») були сміливіші у своїх припущеннях. Та то ще не все. Вони пішли ще далі і припустили, що десь зовсім поряд існує ціла паралельна цивілізація монстрів. І припущення свої втілили в мультиплікаційній формі. Ох і класно вийшло!

Так-от, у цій паралельній цивілізації живуть монстри, які, як і люди, вночі сплять, вранці прокидаються, роблять зарядку, чистять зуби і чимчикують хто на роботу, хто до школи. Та має ця цивілізація одну особливість. У ній найголовніше джерело електроенергії — дитячі крики! Монстрам потрібна енергія — треба комусь лякати дітей. А кому ж їх лякати, як вони самі їх бояться? На це зважуються найвідважніші співробітники «Корпорації монстрів» (і мультик так називається, до речі) — фірма, яка займається видобутком електроенергії. Їх робота — щодня проходити через двері, що ведуть просто до світу людей, аби дістати високоенергетичні «ай-яй-яй!», «ой-ой-ой!» та «рятуйте!»

Монстри, які працюють на заводі з виробництва енергії, постійно проходять професійну перепідготовку, однак директор заводу, містер Ватерхаус, визнає, що часи настали не з легких. Новачки не можуть лякати дітей так, як раніше, та й діти вже не ті, рідко в кого при вигляді монстра волосся стає дибки. Над Монстрополісом нависає загроза енергетичної кризи. Втім, є в корпорації парочка відважних лякальників дітей, нерозлучних друзів. Це величезний, порослий фіолетовою шерстю Саллі (Джеймс Саллівен) та його маленький друг — циклоп Майк (Майкл Вазовські). Вони — кращі професіонали фірми.

Щодня в них нове завдання. Щодня вони стають напроти дверей, підходять до них, беруться за ручку і відчиняють. І щоночі в чиїсь дитячій кімнаті з шафи виходять монстри і лякають маленьких дітей, змушуючи їх кричати зі страху. Дитина закричала — і в якогось монстра цілу ніч горить електрична лампочка, а він спокійно може почитати газету перед сном. Так і працюють.

У них усе, ну геть усе як у людей! Такі самі емоції, такі самі пристрасті, такі самі зітхання, образи та радощі. Візьмімо Майка. Він до нестями закоханий у медузоподібну секретарку Селію, яка має на голові замість волосся кілька гримучих змій. За поведін-

кою змійок, між іншим, легко можна дізнатися, в якому настрої перебуває Селія.

Співробітники «Monsters, Inc» змагаються з кількості видобутої енергії, лідирує тут Саллі. Однак у нього є недоброзичливець-конкурент — хамелеон Рендалл. Клятий хамелеонисько хитрий, підступний — кращого антигероя годі бажати!

Закономірні випадковості

А одного разу... вони забувають зачинити за собою двері зі світу людей, і до їхнього міста потрапляє трирічна дівчинка Бу.

А що буде, якщо у світі монстрів раптом з'явиться мала дитина? Тобі це не нагадує зав'язку «Гості з майбутнього», коли Коля Герасимов знаходить у підвалі свого будинку машину часу, проникає в майбутнє, зустрічає спочатку робота Вертера, космічних піратів, [illegible]кає від них, рятуючи мелофон?.. Там пригоди вистачило на п'ять серій, тут — на півтори години, але хіба можна сказати, що мультик цей менш насичений подіями? Та ніколи!

А тепер примруж очі, включи на повну потужність свою уяву, подумай і скажи, що може статися у Монстрополісі, коли відомо, що монстри страшенно бояться дітей? Для них немає нічого страшнішого, ніж доторкнутися до дитини чи принести з реального світу якусь її річ. Річ — а тут ціла дівчинка у майці до п'ят! Якщо ти ще не бачив мультика, спробуй пофантазувати, які пригоди могли б чекати на Саллі, Майка та Бу у світі монстрів. Якщо ж ти вже його дивився, подумай, чи не могли б події розвиватися якось інакше? Це ж так цікаво! Дивись — і новий Уолт Дісней із тебе вийде.

Різнокольорні конкуренти

Мультяшне дітисько студій Діснея та «Ріхаг» успадкувало все краще, що могли дати дві компанії. Від Діснея — кумедна та смішна історія, яка зібрала тільки в американському прокаті 300 мільйонів доларів і довгенько перебувала в десятці найкасовіших фільмів. А від «Ріхаг», кажуть фахівці, мультик отримав комп'ютерну анімацію. Може, ти і знаєш, а не знаєш, то знатимеш тепер, що крім «Корпорації монстрів», «Ріхаг Animation» прославилася «Історією іграшок» (1995), «Життям мурах» (1998) та «Історією іграшок-2» (1999).

Четвертий повнометражний мультик — це казка, так само розказана з використанням новітніх цифрових технологій. Фантастичний сюжет плюс не менш фантастична анімація. Кажуть, рух кожної волосинки на мохнатому тілі монстра Саллі підпорядковувався своєму алгоритму. Так це чи не так, казати не беруся, але чого не можна собі дозволити при бюджеті 115 млн. доларів! Всі персонажі від кінчика носа (у кого він є) до п'ят виконані на комп'ютері. І як виконані! Знаєш, скільки шерстинок на тілі у Саллі? Хтось не полінувався підрахувати (на комп'ютері, звісно), і вийшло 2 мільйони 320 тисяч 413! Ось так.

Майку весь час говорять: «Не забувай складати в папки свою писанину». Майк не був би Майком, якби складав свою писанину в папки, і весь його стіл, і простір навколо нього захаращені різними паперами. Але як натурально! Ед Кетмулл, президент «Ріхаг», не без задоволення сказав якось: «Якщо люди при перегляді мультика зважають на ефекти, означає це одне: ми не впоралися з поставленим завданням. А коли все (і шерсть на Саллі, і гори паперів на робочому місці Майка) виглядає так, що тобі й на думку не спаде гадати, намальовані вони чи ні, то означає це що?..»

Чого чекати далі?

Коли в якийсь момент Майка та Саллі виганяють з Монстрополіса до світу людей, їх попереджають, що свого часу така сама доля спіткала Лохнеське чудовисько та Снігову людину. Ох уже й фантазія в цих мультиплікаторів! А хто сказав, що в мене, Класного, уява менш буйна? От піду зараз і як врубаю всімнадцяте цей мультик, а потім як придумаю свій власний сценарій із життя привидів та полтергейстів... Такого на студії «Ріхаг» ще, здається, не знімали.

Як ти гадаєш, чаклуни на світі є? І якщо є, то які вони? Такі, як у кіно про Гаррі Поттера — тінейджери в окулярах, які сидять верхи на мітлі чи на пилососі «Indesit»? От, наприклад, Пундик і Джо переконані, що такі є, але тільки на екрані, а в реальному житті ніяких чаклунів немає і бути не може. Мовляв, їх спеціально понавигадували, щоб дітей малих лякати. Ну, припустимо, що так. Але чому ж тоді бояться їх не тільки діти, а й дорослі? Не все так просто, виявляється. І як же тут розібратися, коли точно знаєш, що до сьомого коліна чаклунів у твоєму роду не було? Може, до історії звернемося? Вірили первісні й у те, що душа вбитого на полюванні звіра буде мститися кривднику. Так-то воно так, але ж їсти щось треба. Що робити? З положення вийшли дуже спритно. Наприклад, жителі Півночі, вбиваючи білого ведмедя (умка по-їхньому), здійснювали цілий обряд, аби переконати дух загиблої тварини, що вбили його не вони, а скажімо, сусіднє плем'я риболовів. А раз так, то і мститися треба саме їм.

Крок за кроком потреба зберегти лагідні стосунки з довкіллям, видимим і невидимим, поступово породила чародійство — свого роду релігію. А жерцями в первісних релігіях були хто? Чаклуни! Во там не заборонялося, чаклуй собі на здоров'я, тільки шкоди нікому не роби. А такий собі пастух Пенахайбен (підсудний) розсудив інакше, підмовив одного муляра і викрав з архіву фараона магічні манускрипти. Мовляв, поганий той чаклун, який не хоче знати більше. І засів за подальшу науку.

Вдосконаливши свою чаклунську кваліфікацію, Пенахайбен негайно ж захотів сіяти розпусту між фараоновими дружинами, встиг пересварити між собою всіх придворних і взагалі, як було написано в судовому протоколі, «чинив усякі неподобства, злочини, які вселяли жах у всіх богів та богинь». Хто знає,

ЧАКЛУНИ ХТО ВОНИ?

КОЛИ ПІРАМІДИ БУЛИ МОЛОДІ...

Давним-давно первісні люди ставилися до явищ природи, як до живих істот. І блискавка, і вітер, і дощ — усе це, на думку нашого дикого предка, мало і душу, і волю, і навіть емоції. Просто ніколи їх не виказували. Ну, а тварини і поготів! Дика звірина, якщо хочеш знати, була в особливій пошані.

Чи можна назвати посаду чаклуна легкою? Навряд. Серед сили-силенної духів, що їх понавигадувала людська уява, треба було відділити злих духів від добрих, знайти до кожного свій підхід, інших цьому навчити... Ні, не знаю, як ти, а я б у чаклуни нізащо не пішов.

Найбільшого розквіту чаклунство зазнало, де б ти думав? У Давньому Єгипті. Якщо вірити середньовічним авторам, то з 10 долей магічного мистецтва аж 9 припадало на Єгипет!

Ніде інакше, як саме в Єгипті 1300 років тому відбувся перший судовий процес проти чаклуна. Загалом чародійство, як далеко б зайшли ті чари, якби його не схопили. Злочинця стратили, але хіба чаклунство головна причина?

НАШІ РІДНІ ВІЩУНИ

На Русі чаклунів боялися. Не так щоб дуже, але як людей, що зналися з нечистю, старалися обминати. Рідко хто не вірив у те, що чорти та різні кікімори заслюбки виконують усі їхні забаганки, та ще вимагають собі нової роботи.

Ділилися всі наші чаклуни на природних та добровільних. Природні виходили так. Народить жінка дочку. Вона виросте, вийде заміж і собі дочку народить. В неї згодом також дівчинка народиться. А якщо вже в неї народжувався хлопчик, то він і був чаклуном. Сам

він часто й гадки не мав про свої здібності, та то вже справи не міняло. Чаклун — і все тут.

Чаклун добровільний, або мимовільний, сам того не відаючи, переймав чарівну силу від помираючого чаклуна. Той мусив її комусь передати — інакше земля не приймала. Всі, хто знав про те, що він чаклун, уникали торкатися його руками чи бодай передати щось із рук у руки. Попросить такий чаклун води — йому поряд з ліжком на стілець поставлять. Бери, мовляв, напивайся, а з нами не знайся. А візьме людина незнаюча його руку — чаклун відразу ж і помре, а сила вся його чарівна до тої людини переходить.

У давнину чаклунів шанували і побоювались. Бо знали, що такий і причину підносі келих з оковитою. А потім він уже починав діяти, мов Штірліц у тилу ворога. Спробуй-но відшукати причину від іншого чаклуна та убезпечити від неї! Чого він там не виробляв! Плював та дмухав по всіх кутках, шукав сліди жовтого порошку та трави поганючі, оглядав коней, на яких молоді мали їхати до церкви, посипав молодят житом, виводив їх до коней через чорний кожух. У церкву супроводжував, на кожному перехресті та під кожною брамою шепотів заклинання, а з-під вінця додому неодмінно наказував їм їхати іншою дорогою. А коли все вже було позаду, то так дозволяв погуляти собі на весіллі, що додому його відвозили ледь теплого, але з повними кишенями грошей. Ніхто тоді не ділив чаклунів на білих та чорних.

сварки сімейні уладнайте, а вже тоді приходьте. Бо інакше ніякої користі вам з того лікування не буде».

Як врікають людину або причину на неї наводять? По правді, я цього не знаю і тобі не раджу. Скажу тільки, що діє тут або так званий «закон подоби», коли із зображенням людини проробляють різні штучки, які потім і повинні передатися «оригіналу». Або «закон дотику чи зараження», коли використовують предмет, що належить людині і має з нею певний зв'язок. Тож речі свої краще не губити, бо таке може статись!..

ДІЯ — ПРОТИДІЯ

Немає такої отрути, проти якої не шукали би протиотруту. Зазвичай для захисту від лихого ока чи слова носили різні сере-

наведе, якщо щось не по його. Кине кий погляд на людину, яка чимось не сподобалась, вона й зачахне невдовзі. Силу чародії мали неабияку. Якщо ж якомусь чаклуну силоньки бракувало, він вдавався до магічного порошку. Сипне в бік жертви заклятого пороху, заклять наговорить, а далі варто було хоча б одній порошинці потрапити на жертву (людину чи, скажімо, його корову) — і все, чорна справа зроблена.

Вважалося, що той чаклун, який навів причину, зняти вже її не здатний. Тут потрібний інший чаклун. А от якщо «свій» уже встиг огородити тебе від злих чар, усі інші маги-чародії хай хоч луснуть, зла тобі бажаючи, нічого в них не вийде.

Боротьба чаклунів між собою велася зазвичай на... весіллях. Звісно, молодих слід було звільнити від причини, і для цього кликали чаклуна. Кликали не абияк, а почесним гостем. Зустрічали його низьким поклоном, виносили на

МАГІЯ ТА ПОВСЯКДЕННЯ

Суть чаклунства — дія на людину поглядом, жестом, словом. А магічні здібності — це, кажуть, уже свідоме керування біоенергетичною інформацією.

Сьогодні до негативної магії відносять навіть поведінку під час сварки. Перестав вітатися з людиною? Ага, не бажаєш їй добра! Спалив фотокартку? Завдав шкоди тому, хто був на ній. Обізвав людину, образив? Пряме чаклунство у стані сильного збудження, звідси до причини рукою подати.

Тобі доводилось чути про «наведені хвороби»? Від них зазвичай потерпають люди, які самі злі і для зла ж відкриті. Від таких хвороб страждає насамперед людина, яка ображає інших, заздрить їм, радіє чужим неприємностям — хоч би й подумки. Від таких пацієнтів часто й екстрасенси відмовляються. «Ідіть, — кажуть їм, — спочатку перемиріться,

жки, обручки, намиста.

Садили біля хати горобину. В місті зараз із цим складніше. Люстерко, повішане в передпокої, амулети, талісмани, обереги...

Для чого на шию корові вішали дзвоник? Від лихого ока, так ще в Давньому Римі робили. В Росії з цією ж метою вішали «дар Валдая» — дзвоник для кінського запрягу. А в Україні оберегом був клаптик червоної тканини, прив'язаний до великої рогатої худобинки.

Та що б там не рекламували любителі екзотики та старовини, головний наш захист — не шпилька, приколота зі споду, і не п'ятак під п'ятою. Звільнись від дум лихих, від заздрощів чорнющих, мало тобі світлих барв? А людину, яка вірить у свої сили, живе у злагоді з іншими та собою, ніякі чари не візьмуть.

Теорії про калорії

Ну й спека! Просто жах! Їсти нічого не хочеться, тільки пити. Здається, що рідина, яку ми поглинаємо, вгамовуючи спрагу, відразу ж випаровується з нашого організму. Настільки виснажливою є ця спекотна пора. Але їсти все одно людині потрібно. Адже їжа є основним джерелом необхідних калорій, вітамінів та мінералів для повноцінного життя, росту, праці, відпочинку... Енергетична цінність продуктів харчування оцінюється в кілокалоріях (ккал).

Кілокалорія — це кількість тепла, необхідна для нагрівання 1 кг води на 1 градус С. Наприклад, при згоранні 1 грама білка і 1 грама вуглеводів утворюється 4,1 ккал., а при згоранні 1 грама жиру — 9,3 ккал.

Необхідно знати, що потреба людського організму в калоріях є різною. Як кажуть, кожному — своє. Та в першу чергу, це залежить від кількості затраченої енергії під час фізичної активності людини. Той, хто сидить на дивані, задерши ноги, затрачає значно менше енергії, ніж той, хто ганяє у футбол чи їздить на велосипеді. Саме від цього і залежить кількість споживання калорій. Чим важче працюють твої м'язи, тим більше затрачається енергії, відповідно, тим більше калорій повинен отримати твій організм. І навпаки, чим менше ти напружуєш м'язи, тим менша в них потреба. Закон природи.

Тепер висновок роби самостійно. Якщо людина отримує менше калорій, ніж витрачає, вона худне. Більше — невикористані калорії відкладаються в організмі у вигляді жиру, іншими словами, з'являється небажане сальце на різних ділянках тіла людини.

Розхід калорій при виконанні певних дій

Діяльність:	Споживання енергії на 1кг ваги ккал/год:
Сон	0,9
Стан спокою	1,1-1,5
Ранкова гімнастика	3
Ходьба	2,68
Біг	6,7
Біг 10 км/год	9,5
Біг на ковзанах	12
Біг на лижах	15
Їзда на велосипеді	9,5
Плавання	5

Цю таблицю можна продовжувати довго, та як на мене, то й так усе зрозуміло. В нашому організмі постійно щось згоряє, це тепло на щось іде, потім знову звідкись береться... Безперервний обмінний процес із виділенням такої потрібної нам для стрибання, бігання та показування язика енергії. Вчені підрахували, що потреба калорій на добу у всіх людей різна. Встановлені такі приблизні норми: для мужчин — 3200 ккал, для жінок — 2800 ккал, для підлітків — 2850 ккал а для дітей віком 7-10 років — 2400 ккал.

Кожен продукт, з якого ми готуємо страви, має свої «індивідуальні» властивості, про які не зашкодить знати усім.

Властивості м'яса

До складу цього продукту входять повноцінні білки, необхідні для нормального функціонування людського організму. Так звані екстрактивні речовини, жир, вода і мінеральні солі, що виділяються з м'яса під час його обробки, покращують смак і запах страви, сприяють виділенню шлункового соку і кращому засвоєнню продукту в нашому організмі.

Властивості риби

Усім відомо, що риба — висококалорійний продукт харчування, насичений повноцінними, легкозасвоюваними білками. Висока харчова цінність зумовлена жирами та великою кількістю вітамінів A, D, групи B.

Властивості птиці

У склад цього «літаючо-плаваючого» продукту входить жир, вода, мінеральні солі, вітаміни та білкові речовини. Для кращого їх засвоєння у людському організмі м'ясо птиці піддають тепловій обробці, тобто його варять, смажать, печуть, тушкують... Ой, у мене вже слинка потекла.

Говорячи про птицю, не можна не згадати і про яйце. Це також надзвичайно поживний продукт. У кулінарії використовують не лише курячі яйця, але й перепелині, індичі, гусячі, навіть страусові. В одному яйці міститься 56% білка, 32% жовтка і 12% шкаралупи. У жовтку є вітаміни A, D, K, B_1, B_2, PP.

Думаю, не зайвим буде нагадати, що яйця поділяються на дієтичні та столові. Дієтичними називають свіжі яйця, які з'являються на столі не пізніше, ніж на 7 день після їх знесення. Усі інші яйця називаються столовими до тих пір, поки не зіпсуються і не почнуть калатати, наче дитячі тарахкальця.

Властивості молочних продуктів

Ну чому відразу манна каша? Молоко — це надзвичайно корисний продукт. У ньому містяться білки, а в білках цих наявні геть усі види таких незамінних амінокислот, повноцінні жири, мінеральні речовини, молочний цукор, майже всі види вітамінів. А чи не з молока, скажи, будь ласка, виготовляють улюблене багатьма ласунами згущене молоко, яке містить 8,5% жиру, 7,2% білка, 12,5% цукру та 43,5% сахарози.

Але особливу користь для організму людини приносять молочнокислі продукти: кефір, сметана, сир, йогурт та інші смакоти. Для їх виготовлення, тобто для заквашування молока, використовують чисті культури, що викликають процес бродіння. Під час цього «перетворення» молочний цукор, що міститься у свіжому молоці, скисається і стає молочною кислотою.

Сметану готують із пастеризованих вершків, сквашених спеціальними заквасками.

Залежно від ступеня кислоти кожен молочнокислий продукт має своє призначення. Наприклад, одноденний кефір рекомендується вживати тим, у кого погано працює кишечник, а кефір триденної давності, навпаки, треба пити для закріплення.

Сир, який ми називаємо «домашнім», або «базарним» (білого кольору і розсипчастий), виготовляється з кислого молока, а в заводських умовах — шляхом заквашування пастеризованого (підігрітого до температури 70-75°С) молока молочнокислими бактеріями і сичужним ферментом. Цей фермент має ще одну назву — хімозин (або ренін), саме він, а не спека, «винуватий» у скисанні молока.

Усім і кожному відома бринза має специфічний солоний смак, бо дозріває та зберігається в розсолі. Найсмачніша бринза з овечого молока, хоча її можна виготовити і з коров'ячого та козячого молока.

А масло як же не згадати! Знаєш, як виглядає доброякісне масло? Воно має бути рівномірного жовтуватого забарвлення, а під час різання чи натискання пальцем з нього можуть виділятися краплинки води — це нормально. І в жодному разі воно не повинно ані дробитися, ані розсипатися.

Що ж таки рахувати в продуктах: жири чи калорії?

У ресторанах багатьох країн світу коло кожної страви вказана кількість грамів жиру. Здорова дієта повинна містити не більше 35% (80 г) жиру на добу. А коли людина поставила собі за мету схуднути, то не більше 20-25% (20-40 г) жиру. Хоча у наших ресторанах та їдальнях даних про калорійність та вміст жирів немає, підрахувати спожиті калорії все-таки можна. Відомо, що грам жиру містить 9 калорій. Отже, помноживши грами на 9, дізнаєшся, скільки калорій потрапило у твій організм.

Щоб обмежити кількість жиру в харчуванні, треба їсти нежирні страви, менше вершків та згущеного молока, більше риби та птиці. Овочі краще варити на овочевому відварі, ніж смажити на олії чи маслі. Не вживай присмаженого. Частіше готуй на парі та запікай у духовці і... на вогнищі — літо ж надворі! Смачного!

Кількість калорій на 100 г продукту:

Фрукти	
Персики і груші — 50	Вишні — 22
Сливи — 56	Яблука і черешні — 52
Суниці — 45	Родзинки — 270
Сухофрукти — 240	Банани — 91
Виноград — 70	Смородина — 44

Молокопродукти	
Сметана — 160	Кефір — 125
Молоко — 65	Вершки — 300
Сир домашній — 295	Сир твердий — 540

Каша, макарони, хліб	
Хліб білий — 265	Хліб житній — 253
Манка — 325	Вівсянка — 375
Перловка — 330	Гречка — 329
Рис — 345	Макарони — 330
Майонез — 500	

Овочі	
Горох (зелений) — 76	Гриби — 76
Томат, редиска — 20	Цибуля — 48
Яйце варене — 150	Горіхи — 660
Картопля варена — 120	Картопля печена — 215
Капуста кваш. — 15	Шпинат — 19
Цитрина — 31	Маргарин — 729

Риба, м'ясо та жири	
Масло — 758	Олія — 900
Смалець — 940	Телятина — 110
Оселедець маринов. — 155	Оселедець копчений — 218
Свинина — 390	Сардини — 275
Сосиски — 204	

Список імені Карлсона	
Цукор — 395	Мед — 365
Варення — 294	Шоколад — 680

прогнозу вір, та перевір!

Мріяти завжди приємно — чи то про поїздку до Єгипту, чи про новий пенал з Мікі Маусом. Захотілось вирватися з лап буденщини, і ти даєш уяві своїй повний карт-бланш. А вона вже не підведе...

Мріє малеча, мріють дорослі, а надто — письменники, яких хлібом не годуй, дай щось повигадувати. Особливо стараються фантасти, так і сиплять своїми прогнозами. Ось хоча б Артур Кларк. Хто не читав його «2001: Космічна одіссея»! Читав я колись його оповідання «Транзит Землі», написане в 1970 році, де він передбачив, що перша висадка на Марс відбудеться в 1994 році. Після 1994-го, правда, був уже іншої думки: добре, казав, якщо люди зможуть висадитися там хоча б у році 2010-му. Бачиш, як думка випередила хід подій.

А ось тобі прямо протилежний приклад. Написав він у 1951 році «Прелюдію до космосу», в якій чорним по білому було написано: людина ступить на Місяць лише в 1978 році. Якби астронавти Армстронг та Олдрін прочитали цю книгу, то знали б, що з висадкою на Місяць вони поспішили на цілих 9 років.

А от ще одне влучання просто «в яблучко»: орбітальні супутники зв'язку сьогодні снують по орбіті саме там, куди їх Кларк «помістив» ще в 1945 році. Так її тепер і називають — орбіта Кларка.

Ціла глава під назвою «Синдром століття» в романі «Дух Великих Мілин» (1990), може, вперше зробила надбанням широких мас те, що сьогодні відомо як «вірус-2000». Більш того, письменник вказав можливі способи його лікування! Та то вже в минулому. А чого ж він нам ще напрогнозував?

2002 Надійде у продаж перший прилад для отримання «чистої» та безпечної енергії шляхом низькотемпературної ядерної реакції. Завершення ери газу та нафти, світом прокочується хвиля економічних та геополітичних потрясінь, а американці Понс та Флейшман, які відкрили в 1989 році «холодний термояд», нагороджені Нобелівською премією. Ну що ж, рік ще не скінчився, поживемо — побачимо!

2003 Автомобільній промисловості дано 5 років на те, щоб повністю замінити всі двигуни внутрішнього згоряння на «холоднотермоядерні».

2004 Поява першого офіційно зареєстрованого людського клона.

2005 Станція «Mars Surveyor» доставляє на Землю перший зразок марсіанського грунту.

2006 В Індії закрито останню вугільну шахту на Землі. Цікаво, чим займатимуться шахтарі, яких і в нашій країні досить?

2007 НАСА запускає на орбіту орбітальний телескоп наступного покоління (нащадок нинішнього «Хаббла»).

2008 26 липня постановник фільму «2001: Космічна одіссея» Стенлі Кубрик (якому виповнилося б 80 років) посмертно нагороджений спеціальним «Оскаром» — «За загальний внесок до кіномистецтва».

2009 У результаті випадкового вибуху атомної боєголовки повністю стерте з лиця землі місто в Північній Кореї. Після нетривалих дебатів в Організації Об'єднаних Націй ухвалено рішення про знищення всієї ядерної зброї.

2010 Розроблені перші квантові генератори, які качатимуть енергію просто з космосу. Доступні як у домашньому, так і в портативному виконанні, вони потребують лише кілька ватт живлення, проте забезпечують енергією практично нескінченно. Закриті всі станції: доба ліній електропередач позаду!

2011 Знята на плівку найбільша форма життя на Землі — гігантський [illegible] метровий восьминіг, що проживає в Маріанській западині. За дивним збігом обставин, того ж року великі істоти виявлені в океанах супутника Юпітера — Європи — після того як робот-розвідник пробурює першу скважину в товщі криги.

2012 Починають регулярні польоти перші аерокосмольоти (гібрид літака та ракети).

2013 Пасажир одного з комерційних космічних рейсів — принц Брунею — стає першим монархом, що злітав у космос.

2014 Розпочато будівництво першого орбітального готелю «Hilton Orbiter Hotel». Як будівельний матеріал дозволено використовувати велетенські паливні баки «шатлів», які раніше просто згоряли в атмосфері.

2015 Людина оримує повний контроль над матерією. Збувається давня мрія алхіміків: за лічені роки ціни на свинець та мідь перевищили ціну на золото. Припинили існування всі світові валюти. Єдиною валютою стає мегаватт-година. Великий метеорит падає в районі Північного полюса. Обходиться без жертв, проте велетенське цунамі, підняте вибухом, спричинює великі руйнації поблизу берегів Канади та Гренландії. Врешті-решт запускають проект «Рятівник» («Safeguard») — створення системи виявлення та знищення (або відхилення) небезпечних метеорів та комет.

2020 Штучний інтелект досягає рівня людського мозку. На Землі починається співіснування двох розумних форм

життя, причому остання еволюціонує швидше. До зірок вирушають перші кораблі, керовані штучним інтелектом.

2021 Перші люди висаджуються на Марсі. Ура!

2022 Клонування динозаврів з ДНК. У Флориді відкривається перший парк тріасового періоду. (Отакої! І буде так, як у Спілберга?) Охоронних собак замінюють спеціально навченими міні-динозаврами.

2024 Отримані перші сигнали з центру Чумацького Шляху. Те, що вони послані високорозвинутою технологічною цивілізацією, не викликає жодних сумнівів, однак розшифрувати послання не вдається. (Чи годимося ми їм у брати по розуму? Ну, хоча б у племінники?)

2025 Бурхливе зростання нейробіології робить можливим пряме підключення до органів зору, слуху, дотику... Результат цієї еволюції — «мозкокашкет» (brain-cap), далекий нащадок плеєрів XX століття. Перед людиною в «мозкокашкеті», щільно притиснутому до черепа, відкривається цілий всесвіт відчуттів — реальних і не тільки. З'являється можливість прямого обміну думками. Лікарі відчувають усі симптоми своїх пацієнтів, а в суді брехня підсудного втрачає будь-який сенс. Оскільки бездоганно функціонує цей прилад тільки на гладко виголеному черепі, перукарська справа переживає бурхливий розквіт.

2026 Сингапур стає першою країною, яка узаконює принцип чесної реклами. Тобто реклама будь-якого товару нахваляє тільки те, що справді в ньому є, а всяка маячня на кшталт «Не гальмуй — снікерсуй!» карається законом.

2036 Китай стає одноосібним економічним лідером у світі, а США згадують не такі вже й давні кращі часи.

2040 При достатній кількості сировини та інформаційній матриці можна копіювати будь-який предмет будь-якого рівня складності. Відпадає потреба в сільському господарстві, величезні площі планети набувають свого першозданного вигляду. Радійте, зелені!

2045 Вдосконалюється будинок майбутнього — цілковито автономний, мобільний, який працює на замкнутому циклі та самообслуговується. Додатковий вуглець, необхідний для синтезування їжі, добувається з повітря.

2050 Мільйони людей, в яких мирне, позбавлене «адреналіну» життя викликає нудьгу, за допомогою кріогеніки «емігрують» у майбутнє, сподіваючись, там на життя, сповнене пригод. Дивакі! Для цього в Антарктиці та під полярними районами на Місяці створені великі сховища заморожених до кращих часів тіл — «гібернакули».

2051 Колонізуються величезні незаймані місячні простори. Колонії керуються роботами і перебувають на повному самозабезпеченні, а основу їх населення складає старше покоління, яке перебралося сюди в надії подовше пожити в умовах послабленої гравітації.

2057 4 жовтня — 100-річчя першого супутника. Ювілей урочисто відзначається не тільки на Землі, а й на Місяці, Марсі, Європі, Ганімеді та Титані, а також на орбітальних станціях навколо Венери, Нептуна та Плутона.

2061 Повернення комети Галлея та перша висадка людей на її ядро. Сенсаційне відкриття на ньому «сплячих» та активних форм життя підтверджує гіпотезу сторічної давності про те, що життя існує в космосі повсюдно — і не тільки на планетах.

2090 Людство знову повертається до широкомасштабного спалювання нафти й газу (замість «качати» двоокис вуглецю з повітря). Роблять це з наміром запобігти новому льодовиковому періоду, який неминуче настане, якщо розхід двоокису вуглецю триватиме такими ж темпами. Завдяки вжитим заходам планета вступає в епоху глобального потепління.

2095 Істинний «космічний двигун», який відштовхується від самої структури «простір-час», ставить хрест на ракетах і дозволяє досягати швидкостей, наближених до світлових. Перші експедиції з людьми вирушають до перспективних планетних систем найближчих зірок, які до того відвідали та вивчили зонди з роботами.

2100 Все тільки починається!.. От дожити б нам до тих часів, правда?

Водоспад Ігуасу

Мовою індіанців гуарані слово «ігуасу» означає «велика вода». Так вони ще в незапам'ятні часи назвали один з найширших та наймогутніших водоспадів Південної Америки. Захований у глибині материка, він лишався невідомим для європейців ще добрих півстоліття після відкриття Америки. Його відкрив у 1541 році відомий шукач пригод Альваро Нуньєс замість легендарної країни Ельдорадо, яку він так і не знайшов.

Водоспад розташований на лівій притоці Парани — Ігуасу, всі 1300 кілометрів якої всіяні 70 водоспадами. Із загальної ширини водоспаду 600 метрів належить Бразилії, а 3000 — Аргентині. Тим не менше, саме на бразильській стороні знаходяться найефектніші водоспади. Головних каскадів на водоспаді 28, і кожен має ім'я. На аргентинській стороні це Арайагарай, Бельграно, Ріва-Давія, Три Мушкетери, Адам та Єва, Дві Сестри, Рамірес, Мітре, Сальто-Ескондідо та інші. З бразильської — Сальто-Флоріано, Уніон, Бенжамен-Констан, Босенті...

Хмари водяних бризок пронизують десятки райдуг, які доповнюють строкату палітру квітучих рослин біля підніжжя водоспадів та на скелях між ними. Яскраві плями бегоній, орхідей та бромелій, крила тисяч тропічних метеликів... Синє, зелене, жовте та червоне оперення численних папуг та колібрі завершує картину. По берегах височать зарості з пальм, бамбука та деревоподібних папоротей, переплетених квітучими ліанами. І над усім цим — гуркіт води.

У період дощів (листопад-березень) за добу з гребеня водоспаду спадає більше мільярда тонн води! У сухий сезон обсяг води зменшується майже в 10 разів, а один раз приблизно на 100 років, коли річка пересихає повністю, водоспад щезає на 2-3 тижні. Востаннє таке траплялось у 1978 році.

Нижче від водоспаду струмені численних каскадів знову зливаються в єдиний потік, який з несамовитим ревом несеться у похмурий каньйон завширшки всього 400 метрів і стрімко тече до Парани. Каньйон — результат невтомної роботи води, яка прогризає базальти водоспадного гребеня. Щороку водоспад відступає догори по течії на 1-2 метри. Це означає, що приблизно 20 000 років тому він вливався просто в Парану, долина якої віддалена зараз від нього майже на 30 кілометрів.

Навколо світу на пару з вітром

19 днів, 1 годину та 49 хвилин тривала для Бертрана Піккарда та Брайна Джонса навколосвітня подорож на кулі. Здійснюючи заповітну мрію Жуля Верна, двоє швейцарців у березні 1999 року здолали на повітряній кулі відстань 46 756 кілометрів. Висота польоту подекуди сягала 10 000 метрів!

Куля, якою летіли відважні повітроплавці, була спроектована під максимальну висоту — 12 000 метрів. Гондола (кабіна, в якій перебували під час польоту пілоти) мала 6 метрів завдовжки та була спроектована так, аби повітроплавці мали змогу відпочивати по черзі (на одному ліжку), а друга половина була пристосована під господарські потреби.

Гондола була оснащена замкнутою системою обігу повітря. Надлишок вуглекислого газу виводився за допомогою літієво-воднево-кисневих фільтрів. Регулятори подачі пального дозволяли просто з кабіни регулювати доступ пального до пальників. Сонячні батареї забезпечували електричним струмом бортову систему освітлення та кухонне обладнання.

Як зізнавалися самі пілоти, найважчим був перший день польоту: технічні негаразди заявили про себе відразу ж після старту, довелось терміново їх усувати. І все ж таки провести в повітрі три тижні — хіба не про це так ми часом мріємо?

Конструкція гондоли

1. Титановий каркас. **2.** Пальники. **3.** Ізолюючий шар та вогнетривкий пінопласт. **4.** Ізолююча прокладка. **5.** Пластина подачі пального. **6.** Вхід у гондолу. **7.** Плитка для розігріву їжі. **8.** Рятувальне спорядження. **9.** Запаси продуктів харчування. **10.** Повітряні фільтри. **11.** Резервуари з рідким азотом та киснем. **12.** Резервуари з пропаном. **13.** Кабіна пілота. **14.** Зовнішня оболонка. **15.** Сонячні батареї.

Сам собі кондитер, сам собі бармен

Літо ось-ось уже скінчиться, а ще стільки прохолоджуючого не перепробувано... Як бути? Бігати далі по кафе та шашличних, смакуючи та дегустуючи? Довго, та й не кожна кишеня дозволить, погодься. А головне — ну хіба там можуть знати, що потрібно саме тобі? Втім, а що тобі справді потрібно? Чи не знайдеш ти відповідь на це питання тут? Парад-але коктейлів, шеф-кухарю, будь ласка, туш!

Коктейль «Буратіно»

- 10 г шоколаду
- 20 г вершків
- 60 г молока
- 50 г морозива
- 10 г цукрової пудри

Шоколад натри на тертці, додай вершків, молока, морозива, змішай все міксером. При подаванні посип цукровою пудрою.

Хвойний айс-крім

- 70 г апельсинового соку
- 30 г малинового сиропу
- 50 г морозива
- гілочка хвої

Кілька ялинових або соснових голок розітри у ступці, додай туди ж малиновий сироп. Потім голки видали, а сироп перелий по лезу ножа на дно склянки. Обережно, так щоб окремі шари напою не перемішувалися, влий у склянку охолоджений апельсиновий сік. Зверху поклади морозиво. Прикраси гілочкою хвої.

Смугастий коктейль «Карнавал»

- 40 г полуничного сиропу
- 40 г ананасового соку
- 40 г апельсинового соку
- 40 г напою «Тархун»

Коктейль готуй у склянці з льодом. Усі компоненти вливай у такій послідовності: полуничний сироп, ананасовий сік, апельсиновий сік, напій «Тархун». Подавай із соломкою. «Смугасті» напої розраховані насамперед на зовнішній ефект. Компоненти підбирають за кольором і лягають шарами. «Секрет» приготування полягає у правильному доборі компонентів. Нижній шар повинний складатися з найщільнішого компонента, далі йдуть легші складові. Для верхнього шару підходять молоко, вершки, соки. Наливають компоненти по лезу ножа. Всіх частин беруть порівну.

Цитрусовий фрапе

- 80 г морозива
- 10 мл лимонного сиропу
- 60 мл «Фанти»

Морозиво та сироп добре збити міксером. В отриману суміш додати «Фанту» — і все!

Forever not yours

A-ha

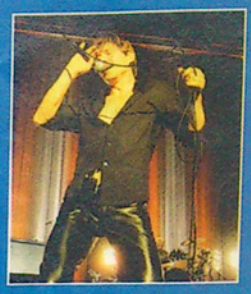

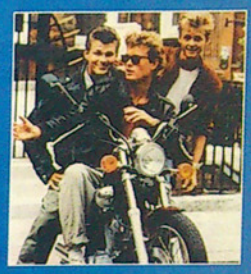

Hold me tight
This is a lonely night
And I've hurt you baby
Because you are my light

Make me strong
Just like you make me weak
When your hands reach out for me
Even in your sleep

(I'll soon be gone now)
Forever not yours
(It won't be long now)
Forever not yours

Memories
they keep coming through
The good ones hurt more
Than the bad ones do
The days were high
And the nights were deep
And I miss you baby
I miss you baby

I'll soon be gone now
Forever not yours
It won't be long now
Forever not yours

I'll soon be gone now
It won't be long now
Forever not
Forever not yours

I'll soon be gone now
Forever not yours
It won't be long now
Forever not yours

I'll soon be gone now
Forever not yours
It won't be long now
Forever not yours

зрадник чи зраджений?

(життєва психологія)

«Мене зрадили. Хто б міг подумати, мій найкращий друг сам «наламав галуззя», а перевалив усе на мене. Я навіть нічого не сказав у своє виправдання — так це все було несподівано...»

«Моя дівчина переконана, що зрада — норма сучасного життя. Так, мовляв, роблять усі, і де б ти не був, зрада є повсюдно...»

Ну, як тобі такі листи? Прочитав я їх і мало не заплакав. Але стримався, бо вигляд Во Віка з мокрою від сліз бородою тішить мене дуже мало. А натомість я подумав: «Багато хто з нас пізнає смак зради ще набагато раніше, ніж першого кохання. Не дав сусід по парті списати контрольну, хоча перед тим обіцяв — трагедія! Промовчав, коли тебе на всю губу шпетили за розбите скло, якого ти не розбивав, і він це бачив — ще одна драма. Або коли кращий друг розтеревенив твоїм батькам, що ти потай курив у кущах — це хіба не зрада! Ні, палити шкідливо, я згідний, але ж не такими методами боротися!

У таких випадках тебе переповнює цілий океан почуттів, які спричинила «підла» зрада: біль, обурення, бажання помсти, образа. Але... Чи не скажеш ти мені одну річ: а чи варта ота людина, отой нікчемно-зрадливий індивід твоїх душевних мук? Чи не забагато своєї уваги ти приділяєш тому, хто на неї абсолютно ніяк не заслуговує? Давай зробимо от що: порахуємо до десяти і спробуємо поглянути на речі з боку, а не крізь призму свого понівеченого самолюбства. Так-так, не заперечую, коли тебе «підставили», «кинули», зрадили, розтоптали, начхали, це і справді неприємно. Але ж це не причина для того, щоб просто зараз лізти в шухляду по ручку і складати заповіт.

Зраджують «свої»

Важливо правильно оцінити ситуацію, зрозуміти і пояснити. Багато чого можна навчитися, читаючи мудрі книжки на психологічні теми. От, наприклад, зовсім недавно мені до рук потрапила книга Михайла Литвака «Психологотерапевтичні етюди». Одна з рубрик цього «шедевру» називається «Психологія зради», де чорним по білому написано: зраджувати можуть лише близькі нам люди. «Ні! Це несправедливо?» — скажеш ти? Та проти фактів хіба попреш? Чи проти практики життєвої, яка так і говорить: зраджують свої. Умовно свої, скажемо так.

Це можуть бути батьки, яким діти довіряли найбільше за всіх на світі. Це можуть бути діти, в яких батьки вкладали свої надії, віддаючи всі сили та здоров'я. Це можуть бути вчителі, що були найбільшими авторитетами серед дорослих, володіли душами своїх учнів, їхніми таємницями та мріями. Або учні, які сьогодні, тамуючи подих, дивляться на наставників, а завтра байдужо викреслюють їхні імена з пам'яті, а зустрівши випадково на вулиці, відвертаються і переходять на іншу сторону.

Зрадити можуть і друзі, котрі не звинувачували, не видавали, не наговорювали і ще багато чого «не...», які просто змовчали, коли через тебе переступали інші.

Зрада чи відступництво?

Якщо говорити серйозною мовою, максимально наближеною до юридичної, то зрадою вважається навмисне скоєння зла (бажано дуже, якого саме!) людині, яка тобі довіряє. Але зраду не можна плутати з відступництвом. Відступництво — це ніщо інше, як відмова спілкуватися з близькою тобі людиною чи людьми. Скажімо, був колись ти порядним панком, носив зелений ірокез, аж тут раптом тобі щось припекло — і ти подався у кислотники. Або просто підстригся і став слухати не «Sex Pistols», а Моцарта. Перестав спілкуватися з колишніми друзями, знайшов нових, яким подобаються Рембо (наголос на останньому складі) та Фелліні, а не Рембо (наголос на першому складі) та Мариніна. Це не зрада, а відступництво, ти просто «відступився» від чогось чи від когось. Ти їх залишив у минулому, не зробивши нікому нічого поганого. Та це навіть і не відступництво ніяке, а просто зміна одних цінностей іншими.

А от коли ти розкажеш, навіть під великим секретом, учителю, хто був ініціатором втечі з уроків цілого класу, або наговориш усякої мерзоти

на друга його новій пасії, це вже буде чистої води зрадою. Відчуваєш різницю між тим та іншим?

До речі, багато людей терпляче зносять усілякі знущання над собою, сподіваючись, що у зрадника прокинеться совість. Дарма! Не може прокинутись те, чого немає. Адже совість — це така своєрідна функція душі, якої у зрадника просто нема.

Крім того, жоден зрадник не визнає себе зрадником, він навіть не усвідомлює цього, мотивуючи свої вчинки інтересами справи. Для нього користуватися людьми для досягнення своєї мети так само нормально, як для тебе під час обіду користуватись ложкою та виделкою. А спробуй скажи такому прямо, що зрада з його боку — це таки зрада!.. Він відразу наведе тобі цілий візок контраргументів. Мовляв, це він робить не для того, щоб нашкодити тобі, а зовсім навпаки... Для того щоб виправдати себе, він зраджує вдруге, втретє, вчетверте... І так до плюс безмежності. Зрада стає способом його життя.

Шанс на зраду

Люди-зрадники — це ті, в кого ти вкладаєш душу, перед ким розкриваєш своє серце. Існує «чорна» закономірність відносин між людьми: чим більше добра ми робимо їм, тим важче переносимо їхню зраду, тим болючіше стає відчуття зневіри та відчаю. І зовсім немає значення, чи він гарний і високий, чи низький і хворобливий, чи президент, чи прибиральник, чи старий, чи зовсім юний — кожен має свій шанс бути зрадженим.

Зрадники бувають різними: ні, не червоними, зеленими і синіми, а пасивними та активними. Об'єднує їх усіх відсутність своєї справи, свого сенсу в житті. Живуть такі люди за рахунок інших, їхніх ідей та праці. Наукою встановлено, що без позитивних емоцій неможливо жити. Ці емоції ми отримуємо від творчої праці, дружби та кохання. Зрадники нічого не творять, вони лиш руйнують те, що створене іншими.

Одне слово, не хочеш стати жертвою зради — не заводь відданих людей. Бр-р-р! Аж страшно стає від таких слів. Можливо, я мав би сказати так: «Щоб не стати жертвою, не розкривай своєї душі до кінця кожному, хто поруч». Отак якось краще звучить.

Після всієї цієї антизрадницької теорії можна серйозно задуматись над тим, як самому не стати зрадником?

Запам'ятай: зрада зароджується тоді, коли виникають сумніви щодо свого партнера. Якщо ти сумніваєшся в людині, тоді бачиш або передбачаєш в ній такі риси характеру, які тебе зовсім не влаштовують. І вже немає різниці, чи насправді така вона чи не така, ти все одно поводишся з нею так, неначе ці негативні риси у ній присутні. А це, однозначно, стає для тебе джерелом тривоги та недовіри. У такому разі краще відразу відмовся від спілкування з цією людиною. У протилежному випадку без довіри не обійтися. Треба навчитися жити з відчуттям, що ворогів у тебе нема, тоді й погано стане лише в той момент, коли хто-небудь тебе зрадить, а до того — життя, як казка. Але якщо ти сумніваєшся в людях, котрі тебе оточують, тоді погано тобі буде завжди.

Висновок можна зробити такий: кожна нормальна людина з повним набором емоцій та відчуттів ніяк не може застрахуватися від зради в жодному страховому агентстві. Можна спробувати зробити так, щоб неприємностей, пов'язаних зі зрадою, було якомога менше. Для цього треба трошки більше себе любити, бути впевненішим та принциповішим. Постановити собі, що ворогів у тебе нема і не може бути, а спілкування з людьми мало приємними старайся звести до мінімуму або, якщо можливо, до нуля. Та якщо зрада все ж таки сталася, не падай духом, скажи собі: «Ну який він...(що тобі прийде на язик)», — і викресли цю людину з життя. Перегорни наступну сторінку своєї «книги буття» з вірою, що вона буде набагато цікавішою і барвистішою.

Крути кермо, тисни педалі – і перемо

Подумай і скажи, що змусило людину в ті часи, коли вона й людиною ще не була, стати з чотирьох кінцівок на дві? Бажання дотягнутися до банана? Чи зробити щось передніми кінцівками і в такий спосіб вирізнитися? Чи, може, щось ще? Я недавно висунув таку гіпотезу.

Поглянув наш предок-примат, скажімо, на стадо шерстистих носорогів, яке перевальцем перебігало з одного пасовища на інше, і під його низьким чолом зажевріла первісна думка: носоріг біжить, переставляючи одну за другою всі чотири ноги — раз-два передніми та раз-два задніми. А якщо бігти не чотирма, а двома, не раз, два, три, чотири, а просто — раз-два? Швидкість буде вдвічі більша! Подумав так примат — і як замугикав радісно, як став колотити себе у груди (так доісторичні люди кричали «Еврика!»). «Все, вчуся ходити на двох ногах», — подумав наш далекий предок і став потихеньку перетворюватись на людину.

Дух автозмагання

Та ніяких переваг у швидкості прямоходіння не давало. «Вертайся до рачкування!» — шепотіли інстинкти, та де там! Надто вже спокусливі були інші переваги, які давало прямоходіння, а швидкість... «То справа поправна, ось тільки коней одомашнимо...»

А там і машини через пару тисяч років не забарилися. Дух змагання, занесений ще з давніх лицарських турнірів, миттєво проник під капоти самохідних ящиків, і от уже одягнуті у шкіряні штани-краги, кепі та величезні окуляри водії щодуху пришпорюють акселераторами своїх залізних коней.

З'явилось авторалі.

І почалося!.. Фізично та психічно здорові люди відкладають свої справи і мов очманілі носяться полями, пустелями, часто балансуючи між життям та смертю. На вітер летять і гроші, і час, і здоров'я. Ось що значить — автоспорт!

Королева автоспорту

В усьому автоспорті найпочесніше, можна сказати королівське місце посідає ралі. Тисячі водіїв узяли собі за звичку змагатись не на спеціальних автодромах, а на звичайних дорогах. Ралі, з одного боку, стоїть найближче до реального життя автолюбителів. З іншого ж — це досить-таки небезпечна лабораторія, в якій конструктори побиваються над удосконаленням серійних машин, а водії щосили підвищують свою водійську кваліфікацію.

АВТОРАЛІ

Ралі — це змагання на регулярність руху, коли слід здолати відстань від пункту А до пункту Б за певним маршрутом за встановлений проміжок часу. З'явишся у пункті Б пізніше — погано, раніше — нічим не краще. Ось таке дивне змагання. Головне тут — точний розрахунок.

Сучасне ралі поділяється на два основних різновиди: ралі любительське та ралі спортивне. Існують ще такі забавки, як автомарафони, ралі-рейди, ралі-кроси, але це все вже просто відгалуження.

Коли за кермом любитель

До любительського ралі дорога відкрита всім — від майстра до початківця. Єдина умова — мати посвідчення водія та автомобіль, який відповідає правилам дорожнього руху.

Перед самим стартом таких ралі екіпажам видається легенда (в них це так називається), в якій описано маршрут руху та вказано пункти контролю часу (КЧ). У проміжках між КЧ в легенді — орієнтири та відстані між ними, які допомагають не збитися з дороги. До легенди додається маршрутний лист, у якому вказані всі КЧ і нормативи проїзду від одного до іншого. Траса ділиться на кілька відрізків, які починаються і закінчуються в пунктах КЧ і мають свої часові нормативи. Точність прибуття фіксується в кожному пункті КЧ, а старт на кожний наступний відрізок дається «з нуля» (так званий змінний розклад, за яким проводять майже всі ралі). Вибився з графіка на пункті КЧ? Отримай стільки-то штрафних хвилин. Чим менше їх набереш, тим вірогідніша перемога. Просто? Прибувай завчасно на кожний пункт КЧ і отримуй свій нуль штрафу? А чого ж тоді організатори, які сплять і бачать, як би то насолити спортсменам у дорозі! Дерево поперек дороги кинути, прокласти маршрут через глибоку калюжу, з якої хтозна чи виберешся? Тож не кажи «гоп!»... Трасу для ралі готують серйозні люди, які володіють калькулятором чи комп'ютером так само вправно, як Пундик китайськими паличками (а він їх зроду-віку не бачив!). Частенько, недовго думаючи, задасть тобі такий гід

таку середню швидкість між пунктами КЧ, що очі на лоб лізуть! Уяви собі, що треба проїхати заплутаним маршрутом по такій місцині, де й ведмедям страшно ходити, зі швидкістю 88 км/год. При цьому треба не збитися з курсу, не попастися інспектору дорожнього руху, та й суперники не сплять.

Ось так і «завалюють» графік. А тут ще нові ускладнення. Одне з них — контроль проходження. Це машина з суддями між пунктами КЧ, які слідкують, щоб гонщики не вкорочували собі маршрут, вказаний у легенді. Не побачили тебе судді, розминулися ваші доріжки — тю-тю — прощавайте, змагання! Можеш собі кататися у своє задоволення. Але повним знущанням уже є раптовий контроль часу. Виїжджають ті судді в довільний пункт маршруту і визначають, на скільки той чи інший екіпаж відхилився від графіка в даній точці. І нараховують штрафні хвилини. Гірше податкової!

А ще на довірливих ралістів чекають додаткові змагання — окремі заїзди на ділянках між пунктами КЧ. Найпопулярніші — тести на регулярність руху, режимні, спринт, слалом, виїзд на пагорб. У кожному з цих видів автознущань є свої незручності, а відтак, і додаткові штрафи.

А емоцій скільки в любительських гонках — всі разом узяті серіали хай поховаються!.. І пам'ятай: тільки пройшовши любительську школу, можна перейти у великий спорт.

Спортивне ралі

Туті ти знайдеш усе від автозмагань. Тут відпрацьовуються всі досягнення чотириколісної думки, які потім переносяться на серійні машини. А водії ралі — то просто аси керма та педалі. Вони однаково впевнено почуваються і на асфальті, і на піску, і на кризі, і на снігу, і в калюжах... Таких універсальних гонщиків в інших видах автоспорту немає.

Спортивне ралі мало чим відрізняється від любительського — ті ж пункти КЧ, такі самі штрафи. Різниця лише в тому, що серед додаткових змагань з'являються швидкісні відрізки. Ще одна особливість — легенду та маршрутний лист видають заздалегідь. Гонщик та його штурман мають можливість не лише ознайомитися, а й досконало вивчити трасу, відпрацювати стенограму її проходження.

Від уміння екіпажу це робити багато в чому залежить результат гонки.

Не останню роль відіграє і той шмат залізяччя на колесах, у якому сидить екіпаж. Всі автомобілі поділяються на дві групи — N і A. У кожній групі є по чотири класи (N1, N2, N3, N4 та A5, A6, A7, A8) — залежно від робочого об'єму двигуна. Група N — це серійні автомобілі, коли партія складає понад 2500 штук. При підготовці таких машин до змагань допускаються незначні вдосконалення. У групі A автомобіль лише зовні може нагадувати серійну машину — стільки там може бути різних удосконалень. Великосерійність тут також не є неодмінною умовою участі у змаганнях.

Найбільші зміни допускаються в A8, куди входять автомобілі WRC (World Rally Car). Та є й тут свої обмеження. Двигун має стояти тільки попереду. Регламентуються й розміри: довжина у WRC — 4000 мм, ширина — 1770 мм. До них належать «Toyota Corolla WRC», «Peugeot 206 WRC», «Hyundai Accent WRC», «Citroen Xsara T4 WRC».

Нічого надскладного в ралі немає — не спізнюйся, не поспішай, тисни де треба на «залізку» — і перемога твоя. Ну, ще там закрутити сотні болтів та гайок, намотати сотні тисяч кілометрів, перед спонсорами багатенькими поканючити: «Дайте копієчку на змагання...»

Не всі здатні через це пройти, щоб зануритися у гостросюжетний світ авторалі. А хто проходить — той вже ніколи не вмикає задню передачу. Отак-от!

Раніше нізащо б не подумав, що про одяг чи взуття можна стільки говорити, говорити, говорити... От що можна розповісти про штани, скажімо? Ну, дві штанини. Ще гудзиків пара там, де вони найбільш потрібні, шлейки ремінні — щоб не сповзали, коли не слід. Ну, колір там чорний чи сірий. Або про взуття? Підошва, шнурівки, каблук... Нічого особливого, про що тут розповідати?

До чого я веду. Я кросівки недавно собі купив — класні, «Адідас». Джо обновку побачив, оцінив критичним поглядом і давай цікавитись: «Які? «Торшн», «Клима-Кул», «Еквіпмент?» — «Дурило! — кажу йому, — сам ти еквіпмент! А це «Адідас», зрозумів?» — «Бачу, що не «Шанель № 5», — мало не образився той, — я ж зовсім інше мав на увазі...» І давай мені про фірму чесати!..

друга шкіра, а що вже зчеплення з поверхнею давали!.. Одне слово — взуття для переможців.

Перший по-справжньому серйозний успіх прибіг до дядечка Адольфа наприкінці 1920-х років. Уже на олімпіаді в

Амстердамі (1928) деякі спортсмени хизувалися у смугастих капцях його виробництва. То була обкатка. А в 1936-му в Берліні Джессі Оуенс у кросівках від Дасслера завоював аж 4 золотих медалі. Чи треба кращої реклами?!

Ще один винахід — найлегші у світі бігові тапочки, їх вага — всього 96 грамів. М'яка набивка на задник взуття — теж вигадка Дасслера, у такий спосіб він захистив від пошкоджень ахіллесове сухожилля.

У 1987 році, коли помер Хорог — син Аді Дасслера, фірму продали за безцінь — якісь жалюгідні 390 мільйонів доларів — французу Бернару Тапі. Той саме пообіцяв вкласти в розвиток «Адідас» 100 мільйонів. Однак не довго музика гуділа: Тапі був визнаний банкрутом, і «Adidas» перейшла до кредиторів. Почалися чорні часи, в 1992 році збитки досягли (страшно навіть сказати!) 100 мільйонів. У такому стані фірму «Адідас» прийняв у 1993 році Робер Луї-Дрейфю. Він зміг вдихнути нове життя, взяв за зразок схему, за якою працюють «Nike» та «Reebok», а заразом і переманив до себе чимало менеджерів та дизайнерів із цих фірм. Конкуренція! Що він їм наобіцяв, не знаю, але вже в 1997 році «Адідас» розбагатіла настільки, що прибирає до рук французьку фірмочку «Salmon», яка випус-

Три смужки до успіху

Був собі колись у Німеччині, якщо точніше, то в баварському містечку Герцогенаурах (тьху ти, язика зламаєш!), добрий чоботар на ім'я Адольф Дасслер. Був він не тільки чоботарем, а й спортсменом-любителем, а на додачу ще й винахідником. Якось одної чудової днини 1920 року Аді Дасслер сидів у своїй майстерні і міркував: «Рибалки мають своє власне спецвзуття, військові, балерини... А спортсменам що — зась?» І пошив першу у світі пару спортивних чи то черевиків, чи то туфель — аби атлетам на змаганнях зручно було виступати. Черевички вийшли хоч куди! Легкі, міцні, облягали ступню, мов

Широкою ходою

У 1948 році Аді Дасслер зареєстрував фірму «Adidas AG», яка відразу взяла потужний старт. Було чого: у спину Аді гаряче дихав його рідний брат Руді — засновник фірми «Puma».

Історія «Адідас» — історія постійних винаходів та вдосконалень. За 71 рік життя їх у гера Дасслера назбиралося більше семи сотень. Я не жартую. Торговий знак у вигляді трьох смужок — теж його рук справа. До виникнення фірми «Адідас» ще жоден виробник спортінвентаря не додумався до того, що його продукція повинна мати логотип.

У 1954 році Аді Дасслер винайшов футбольні бутси із шипами, що закручуються. І саме в них команда Німеччини виграла чемпіонат світу у Швейцарії.

кала екіпіровку для гірських лижників та гольфістів. Це й дозволило фірмі обскакати компанію «Reebok» і стати другим у світі виробником спортінвентаря після американської «Nike».

Флагман спортивних технологій

Колись я думав, що смужки на кросівках «Адідас» тільки для реклами. А виявляється, вони ще й міцно фіксують стопу з боків і захищають спортсмена від можливих травм. Саме ця риса піднесла популярність фірмового взуття настільки, що на літній олімпіаді 1952 року взуття «Адідас» стало найпопулярнішим серед спортсменів. Та що там спортсмени — і голлівудські знаменитості не гидують ані адідасівськими ко-

стюмами, ані шкарпетками з трьома смужками. Мадонна, Род Стюарт, Рембо-Сталоне, Едді Мерфі... А придивисьно, в чому походжають-бігають герої «Беверлі Хіллз» чи «Мелроуз Плейс»? Мабуть, слово «Адідас» і справді стало синонімом спортивного стилю життя.

Сьогодні в арсеналі «Адідас» — колекції «Equipment», «Torsion», «Traxion», «ClimaLite», ClimaShell», «ClimaWarm», «ClimaCool», APS, APV, APP.

От чим визначна система «**Equipment**», знаєш? А я знаю: ударопоглинаючим матеріалом в області п'яти для зниження ударного навантаження при постановці стопи на грунт та надпружним матеріалом носка для максимального зусилля в момент відштовхування від земної поверхні.

При бігу босоніж п'ята і передня частина стопи рухаються незалежно одна від одної, і нога тоді на нерівних поверхнях тримається стійкіше. Система «**Torsion**» дозволяє зберегти цю природну особливість. Як? За рахунок променевих елементів у підошві.

Ну просто клас!

А якщо тобі потрібне гарне зчеплення — вибирай «**TraxionR**» з унікальною формою шипів та рівномірним розподілом тиску на стопу. Не пошкодуєш, повір Джомолунгмі!

«**ClimaLite**» — легка, м'яка, «дихаюча» тканина, яка поглинає надлишок вологи та виводить її назовні, зберігаючи шкіру сухою. «**ClimaShell**» — функціональні тканини з домішками синтетичної мембрани, яка зашкоджає проникненню вологи та холодного повітря зовні і водночас має відмінні «дихаючі» якості. «**ClimaWarm**» забезпечує теплоізоляцію та створює всі умови для занять спортом на відкритому повітрі. «**ClimaCool**» — перша розробка в галузі провітрювання всієї стопи. Дає проходжуючий ефект, який понижує ризик виникнення мозолів. У кросівках «ClimaCool» вологість зменшується на 20%, значно покращується теплообмін. Крім того, за рахунок спеціального матеріалу верху та сіткових вставок кросівки стали значно легші.

APS — це використання підтримуючих елементів, введених у спортивний одяг відповідно до анатомії людини. Це насамперед фіксація м'язів у критичних зонах — для більшої ефективності й точності рухів. **APV** включає вентилюючі елементи при моделюванні спортивного одягу відповідно до тілобудови людини. Ця система регулює температуру тіла в зонах найбільшого перегріву. Тепер зрозуміло, для чого «блискавки» під пахвами, вставки із сітки чи розрізи по швах? Система ж **APP** — це використання захисних вставок.

Цікава деталь: єдиними спортсменами, які не мають сьогодні екіпіровки «Адідас», залишаються яхтсмени і вершники.

Історія фірми у цифрах і фактах

1925 — поява перших футбольних бутсів із шкіряними шипами та бігових туфель Дасслера.

1931 — Аді Дасслер випускає спеціальне взуття для тенісу.

1932 — Артур Йонат завойовує свою першу медаль у взутті Дасслера.

1960 — «Адідас» — провідна спортивна компанія-спонсор олімпіади в Римі.

1963 — початок випуску м'ячів «Адідас».

1964 — випускаються бігові туфлі вагою всього 96 грамів.

1967 — пошито перший спортивний костюм «Адідас».

1968 — перші туфлі для бігу підтюпцем (модель «Achill»).

1970 — вперше м'яч фірми «Адідас» «Telstar» стає офіційним м'ячем чемпіонату світу.

1971 — Мохаммед Алі та Джо Фрезер б'ються один з одним у взутті «Адідас».

1972 — народження «трилисника».

1975 — модель «Adistar 2000» була перша, де підошва мала вставки, які сприяли більшому комфорту.

1978 — народження «Copa Mundial», футбольного взуття, яке принесло фірмі шалені прибутки.

1985 — система «Torsion» — революція у виробництві спортвзуття.

1991 — запуск ще одної системи — «Equipment».

1996 — «Адідас» спонсорує 5 команд на «Euro-96», а м'яч «Questra» — офіційний м'яч для всіх матчів.

1996 — випускається модель EQT «Velaz». Зовнішня підошва «Traxion» поєднує комфорт та гарну стійкість.

1997 — розроблено нову концепцію у взутті «Feet Your Wear».

1998 — Збірна Франції вперше виграє чемпіонат світу з футболу у формі «Адідас». Якісь коментарі тут потрібні? Мені одне цікаво, яку форму матимуть на собі переможці «Euro-2004»?

ДИТЯ ПРИРОДИ ЧИ АСФАЛЬТУ?

Обожнюєш риб'ячий жир?

Математика — це гірше, ніж співи?

Гроші носиш у гаманці?

ні

так

Любиш гучну музику?

«Садок вишневий коло хати...» — це Гомер?

Хотілось бути ясновидцем?

«Кока-кола» — це круто?

Собаки тебе люблять?

Консерви любиш?

Класика — це нудно?

Різьба по дереву — твій коник?

Палити доводилось?

Кульбабу від нарциса відрізниш?

Фіалки тобі подобаються?

Пригод боїшся?

Хочеш стати робінзоном?

Ти живеш у панельному будинку?

Часто ходиш босоніж?

Хочеш бути космонавтом?

Хвойні ванни — це дурниця?

Хочеш мати мотоцикл?

Жаб боїшся?

У вас машина є?

Плаваєш як риба?

«У світі тварин» — мексиканський серіал?

Рюкзак на плеєр проміняєш?

Ти любиш умиватися джерельною водою?

Від мавпи вдома не відмовишся?

«Житель міста в ліс приїхав — знепритомнів майже зразу. Не пішов йому тут клімат: ані вихлопів, ні газів...» — чи не про таких, як ти, часом цей віршик, га? Подумай, як ти живеш! Ще є час.

Так, тобі приємно пройтися квітучими луками, вдихнути пахощі свіжоскошеного сіна, беркицьнутись у стіг і блаженно заплющити очі. Але сказати, щоб тебе так і тягнуло до природи... Мабуть, не варто.

Ти залюбки змінив би свої чотири стіни на шалаш, а канапу — на непрохідні хащі, в які ще не ступала нога людини. Втім, ти час від часу так і робиш, чи не так? Чому ж цивілізація має цьому заважати?

Не розумію: якщо ти родом з міста, чому ти ще не на якомусь хуторі, до якого два дні на верблюдах? А якщо з села, то чому не в сельві Амазонії? Чужаком ти там не будеш, це вже точно!

Насип піску у пустелі
Фірма-виробник
Конструктор
Пістолет Джеймса Бонда
Головний убір
Обласний центр у Росії
За ним сидять
Автор «Божественної комедії»
Перероблена пісня
Джордж ... Байрон
... Іглесіас
Німецький композитор
Країна в Африці
Півострів?
Модель «Лінкольна»
Син Урана та Геї
Порода собак
Країна Пд. Америці
Марка літака
Група
Отелло
Те ж саме, що й аналог
Цар ... Грозний
Менше за місто
Окунь, короп, карась
Верхня частина чобота
Країна
Перський цар
Річка у Пд. Америці
92
6;4;3
U
238.03
Крутий поворот
Чоловіче ім'я
ІНДОНЕЗІЯ
Джакарта
Острів?
Західноєвропейське ім'я
Підтримує потрібну температуру
Муза-покровителька
Кит
Ковшається у комині
... Гітлер
Перериваач подачі струму
Місто
Вибадає
Ім'я
Ольга ...
СЕНЕГАЛ
Столиця?
Подарунок
Річка у Миргороді
ІТАЛІЯ
Рим
о. Сицилія
Місто на південному сході о. Сицилія
Ні дерево, ні трава
Місто Алма-...
Напрям у сучасній музиці
Сидір Артемович Ковпак

klacword

1 Віднови цифри, замінені сердечками.

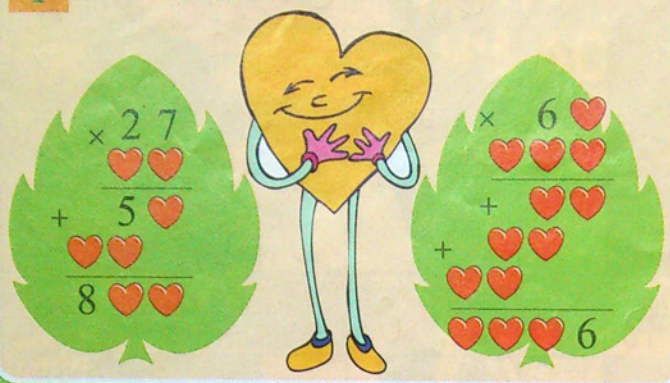

2 У курнику живуть таргани, миші та кури. Тарганів у 10 разів більше, ніж мишей, а мишей учетверо більше, ніж курей. Всього в курнику 1806 ніг. Скільки там жило курей?

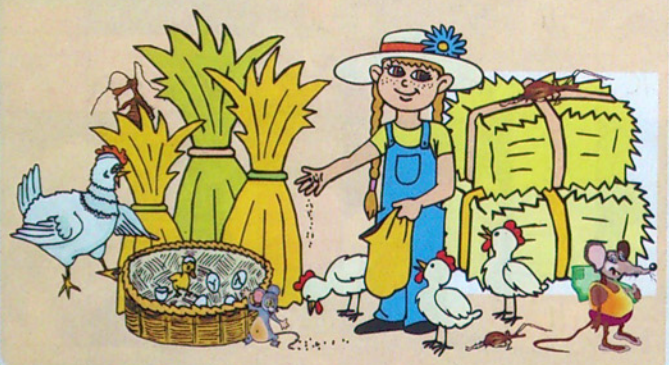

3 Встанови, в якому порядку написані ці числа.

4 Якою спільною ознакою володіють предмети з верхнього рядочка на відміну від предметів у нижньому рядочку?

5 Допиши пропущене слово.

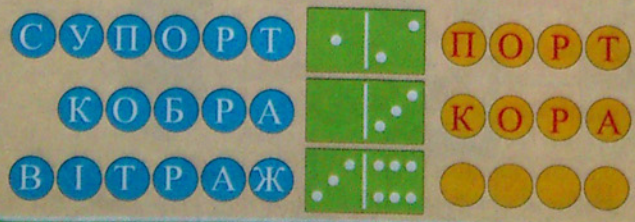

6 Допиши пропущене число та букву.

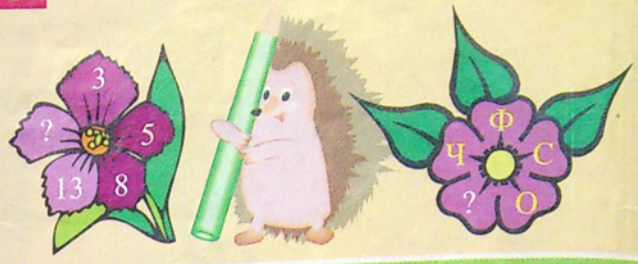

7 Якби цей електропоїзд помчав зі швидкістю 60 км/год, а вітер подув у тому ж напрямку зі швидкістю 65 км/год, то куди б зносило дим від електропоїзда?

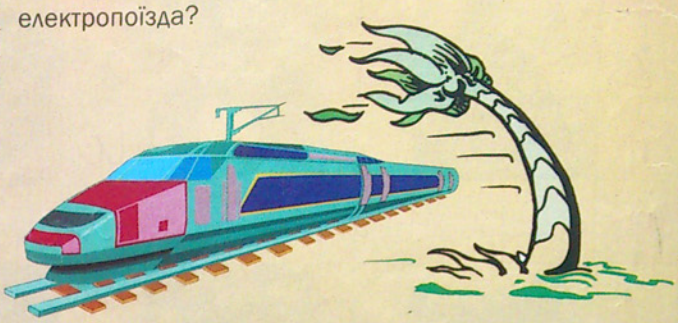

8 Перед тобою — число «сім», складене з чотирьох сірників. Як можна перекласти два сірники так, щоб отримати п'ять? Як слід перекласти один сірник так, щоб отримати один?

9 Чому дорівнює сума гострих кутів у пентаграмі?

10 Колібрик та Джо одночасно вийшли з Класу та направилися у бібліотеку. У Колібрика крок на 10% коротший, ніж у Джо, зате він робив кроків на 10% більше, ніж Джо. Хто з них скоріше прийшов у бібліотеку?

11 Якщо правильно впишеш назви спортивного спорядження, то у виділеному рядочку прочитаєш назву знаряддя, яке допомагало нашим предкам постачати воду до своїх осель.

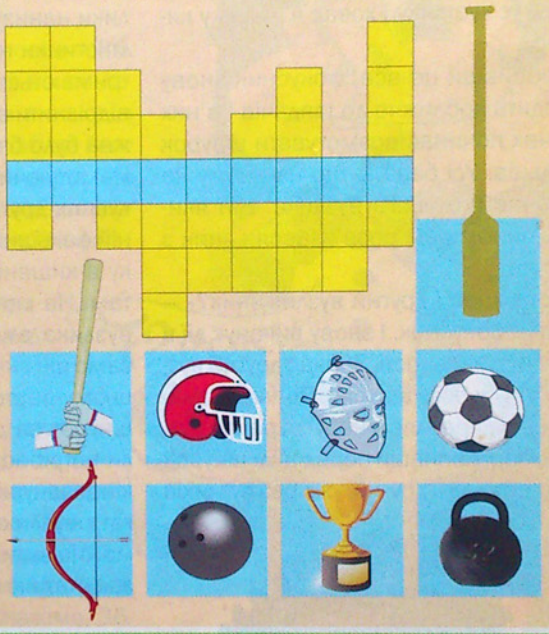

12 У цьому угорському міні-кросворді потрібно викреслити назви 11 грибів. У тебе залишиться шість літер. Якщо прочитаєш їх зверху донизу, то довідаєшся, як називаються арктичні простори півночі Євразії та Америки.

Ипк

Т Г Ь Л Е
З У Р Н А Ф Ю
Ь Д Л А К Г О Р У
Х О М И И В О П Т Н Е
М У Н О С К О Р А К Ь П О
Р И Ч Ь И Н З
Ц Я К А К Д Е
И Р Е Ч Е П Р
И К Р І Д Б Е
В О Х П Ж И Р
М О К И А

Загадкові вузлики

Фокусник виходить на сцену і показує глядачам мотузку, до якої посередині прив'язане яскраве пластикове кільце. А з обох боків на однаковій відстані зав'язано по два вузлики. Він бере мотузку за кінець у ліву руку й підносить близько до глядачів — хай розглянуть, щоб потім нічого не казали. Коли глядачі на власні очі переконаються, що це найзвичайнісінький товстий шнурок, фокусник починає намотувати його правою рукою на чотири витягнутих пальці лівої руки. Мотає доти, поки не намотає його майже весь. Лишається лиш невеличкий кінчик. Тоді він правою рукою дістає з кишені невелику хустинку і накриває нею долоню зі шнурком. Потім повільно стягує хусточку і ховає її назад у кишеню.

Проробивши це все, фокусник знову підходить поближче до глядачів і в них на очах починає розмотувати шнурок з пальців. Усі бачать, що на ньому не вистачає нижнього вузлика. Він якимось чином сам розв'язався і зник з мотузки.

«Хочете, щоб і другий вузлик зник?» — запитує фокусник. І знову виконує дії в тій же послідовності. Зникає другий вузлик з того ж боку шнурка. Потім він аналогічно відправляє в небуття решту вузликів, перехопивши перед цим шнурок лівою рукою за другий, уже без вузликів кінець шнурка. На завершення фокусник дає мотузку глядачам в руки, щоб вони могли переконатися, що вона ціла і ніякими чарами від неї не пахне. Але ж якось ці вузлики порозв'язувалися? Куди вони всі позникали?

Поки вони сушать собі мізки, розкажу тобі, в чому тут секрет. Для фокуса запасися шнурком завдовжки 60-70 см і завтовшки близько 1 см. Вся суть фокуса — у вузликах. Вони зшиті з маленьких кусочків такої ж мотузки, а всередині мають отвір, в який вільно входить велика мотузка. Кінчики маленьких мотузок зашиті всередину так, щоб їх не було видно. Вузлики нанизуються на мотузку, мов намистинки на нитку, і за рахунок тертя тримаються на ній. З вигляду їх важко відрізнити від справжніх вузлів, які можна було б зав'язати на мотузці.

Намотуючи шнурок на одну руку, фокусник другою непомітно стягує крайній фальшивий вузлик і, запихаючи руку в кишеню по хустинку, лишає його там. На мотузці, накритій хустинкою, вузлика вже немає. Точнісінько так само він знімає решту вузликів. При цьому варто не забути перехопити шнурок за другий кінець, коли вузли потрібно буде знімати з другого кінця шнурка. Щоб легше було вдягати вузлики на шнурок, його кінці можна змастити лаком чи клеєм або замотати клейкою стрічкою.

Незламний сірник

Виходить на сцену фокусник, дістає з кишені звичайну невеличку хустинку і кладе її на стіл. Потім просить у глядачів сірника і каже, щоб його чимось помітили, наприклад, зробили на ньому позначку ручкою. І пояснює, що все це потрібно, аби потім не казали, що сірник нахабно підмінили.

Далі ілюзіоніст загортає сірник у хустинку і просить когось із глядачів його переламати. Після цього кладе хустинку із зламаним сірником на стіл, розгортає її... І що? А сірничок цілий-цілісінький, мов нічого й не було! Глядачі мають чудову нагоду оглянути всі його чотири сторони і переконатися: так, це той самий сірничок, он і позначка на ньому. Що за чудасія?

А вся чудасія якраз і криється в іншому, «секретному» сірнику. Перед виходом на сцену фокусник заздалегідь вкладає його в облямівку хустинки. А хустинку на стіл кладе так, аби край її із сірником був обернутий до нього і дещо навіть звисав зі стола. Взятий у глядача сірник він кладе на середину розгорнутої на столі хустинки. Загортаючи його у хустинку, фокусник у першу чергу накриває його тою стороною хустинки, де заховано секретний сірник. А вже потім загортає хустинку зліва, справа та частиною хустинки, розташованою до глядачів. Затиснувши помічений сірник у руці, фокусник дає зламати свій секретний сірник. А далі — справа техніки: кілька магічних рухів та демонстрація маленького, проте такого незламного сірничка шановній публіці.

Екстрасенс

Поки фокусник готувався до виходу на сцену і глядачі з нетерпінням очікували загадкових див, до них вийшов Джексон і оголосив: «Я, звичайно, не фокусник, але дещо вмію. Я вчуся на екстрасенса і можу відгадати вік кожного, хто мені в цьому допоможе». Глядачів це зацікавило, і вони погодилися допомагати юному екстрасенсу, хоч і не знали ще в чому полягатиме їхня допомога. Ох і наївні! Добре, що Джексон попросив їх лише проявити деякі свої арифметичні вміння та правдиво називати результати обчислень.

«Отже! — просторікував Джексон, поки фокусник за кулісами гарячково застібав свій фрак, ховав у свій чорний циліндр зайця, що відчайдушно пручався, голубів, різнокольорові стрічки, — ви говорите мені різницю між збільшеним у разів вашим віком та числом, утвореним добутком дев'ятки та будь-якого однозначного числа, і я кажу, скільки вам років! Припустимо, глядачу 20 років. Множите 20 на 10 — буде 200. Від 200 віднімаєте або 9, або 18, або 27, або 36 і так далі — до 81. Ви називаєте мені лише різницю. Гаразд?..»

І таке тут почалося!.. Першими були діти. Хлопчик у футболці київського «Динамо» назвав 123 — Джексон одразу сказав, що йому 16 років. Потім дівчина з біленькими кучериками назвала число 67 — екстрасенс, не вагаючись, видав, що їй 13 років. Тоді дідусь із козацькими вусами назвав число 639, і Джексон легко відповів, що йому вже 72. Бабуся за допомогою онуки з калькулятором отримала результат 568, про що й повідомила Джексона — і той на весь зал оголосив, що бабусі — 64 роки...

— А скільки років моєму батькові, якого немає тут, — заволав хлопчик з першого ряду.

— А давай своє число!.. — озвався Джексон.

Вийшло 297, на що була відповідь — 36. Джексон ще довго вгадував вік глядачів, відповідав на запитання, скільки їм буде через 5 чи 10 років. Не збили його з пантелику й каверзні запитання про молодших братиків та старших сестричок. Але ж як він це все робив? Невже справді екстрасенс?

Звичайно ж, ні. Джексон просто відділяв число одиниць від числа, яке йому називали глядачі, та додавав його до числа, що залишалося. Наприклад, 639. Він відділяв 9, додавав його до того, що лишалось — 63, — і виходило 72. А дідусь із вусами отримував 639, коли від 720 віднімав 81. Якби він від 720 відняв, скажімо, 36 (9×4), то назвав би 684. Джексон би швиденько до 68 додав 4 — і вийшли б ті самі 72 роки. Як би той вусань не намагався заплутати нашого екстрасенса, йому б це не вдалося, фокус спрацьовує у ста випадках із ста! Можеш перевірити це на собі та своїх друзях. Тільки помилок не роби!

Фокусні запитання

Виходить на естрадну сцену якось Колібрик із пляшкою лимонаду та склянкою звичайної води в руках і запитує у глядачів: «Хто може напитися води із закритої пляшки лимонаду? Ніхто. Ви всі, звичайно, скажете, що бути такого не може. І все ж таки це можливо. Подумайте».

Щоб виконати свою обіцянку і довести всьому залу, що він не пустодзвін, а справді-таки класний ілюзіоніст, Колібрик бере і перевертає свою пляшку догори дном. Потім наливає зі склянки в заглибину на дні пляшки трішки води та випиває її під шаленобурхливі оплески глядачів.

Тепер Колібрик відставляє пляшку з лимонадом убік, бере в руки склянку з водою і грайливо запитує: « А хто знає, як я можу випити цю воду ані в кімнаті, ані поза нею, ані стоячи, ані сидячи, ані лежачи, ані йдучи?!»

Інтрига в залі починає повільно, проте невпинно зростати. Після тривалої паузи та палких умовлянь розповісти, як це робиться, Колібрик врешті здається. «Шкода, що я з собою двері на сцену не взяв, — каже він поважно. — Але слухайте мене уважно та уявляйте собі. Зробити це можна так. Потрібно стати на порозі і зависнути між одвірками, впершись спиною в один одвірок, а ногами — в другий. У такому положенні я б і випив оцю склянку води».

От і все. А ви як думали?

Акторська школа

Хто не мріє стати відомим актором чи актрисою, можуть у цю гру не грати. А тому, хто спить і бачить себе в головній ролі якоїсь екранізації Спілберга або Де Пальми, дуже навіть не зашкодить повчитися, скажімо, приховувати свої емоції і створювати на сцені саме той образ, якого вимагає сценарій.

Ну що, майбутні Томи Крузи та Джулії Робертс, готові? Тоді ставайте всі у коло і лічилкою вибирайте гравця, який оцінюватиме ступінь реалізації ваших акторських задатків на першому етапі гри. Назвімо його супервайзером!

Якщо він не заперечуватиме проти назви, то нехай виходить із кімнати, а решта учасників домовляються: ми всі посміхатимемось, а роль актриси гратиме... Ну хоча б і Киця.

Завдання супервайзера полягає в тому, щоб за мімікою гравців відгадати, кого вони вибрали на роль актора чи актриси. Отже, супервайзер заходить до кімнати, а гравці навперебій пускають бісики очима і показують один на одного (ось, мовляв, отой актор!). Спираючись на їхні показання та свою інтуїцію, супервайзер вибирає когось із гравців і заявляє, що він і є актор (актриса). Вгадав — вони міняються ролями, ні — знову покидає кімнату і знову починає все спочатку. І так до трьох спроб.

Не вгадавши і з трьох разів, супервайзер покидає кімнату, а гравці призначають нового актора і домовляються, наприклад, що цього разу всі будуть вдавати, що дуже засмучені і готові розплакатися. При цьому вони знову ж вказують експертові один на одного, мовляв, це він актор. Експерт знову має три спроби на те, щоб вирахувати актора. Якщо він і цього разу тричі поспіль «пролітає», то виходить із кімнати втретє. На третьому етапі призначають іншого актора, а після повернення супервайзера до кімнати всі дружно, але тихо плескають у долоні. При наближенні експерта до актора гравці зобов'язані плескати голосніше, при віддаленні — тихіше. Коли ж той стоятиме вже просто перед актором, вони мають заплескати так, щоб вуха заклало. Важко уявити, щоб і за таких умов супервайзер не зміг угадати, хто актор, але тепер він має тричі вклонитися актору.

Роль супервайзера в наступній грі може виконувати гравець, який був останнім актором. Або ж вибирають лічилкою. Грати можна доти, поки кожен не побуває експертом. Ролі, які виконуватимуться гравцями в кожному наступному етапі гри, за домовленістю змінюються. Все залежить від фантазії гравців та бажання продемонструвати своє акторське «Я». І неодмінно — щоб було весело!

Пастушок

Не знаю, чи доводилося тобі коли-небудь бувати у ролі пастушка. Але можу тебе запевнити, що це досить цікаве заняття. Особливо на канікулах, коли на пасовищі стільки дітвори, і всі грають у різні ігри. А ось ще одна гра, яку можна зіграти на пасовищі влітку. Втім, не обов'язково на пасовищі і не конче літом.

Кожен поважаючий себе пастушок має свій особистий інструмент — палицю для підганяння худоби чи птиці. Класична палиця — вирізана з ліщини і з вигнутою ручкою на товстішому кінці, чим нагадує ціпок. Для гри треба запастися однією такою палицею.

Далі методом жеребкування визначають першого пастушка. Після чого він ставить палицю вертикально перед собою і притримує її однією рукою. Решта гравців стають навколо нього на однаковій відстані (1-1,5 м від пастушка). Гру починає пастушок, примовляючи: «Ой були в бабусі два веселих гусі», — а потім додає, наприклад: «...та корова, та коза,..» Перелік тварин чи птиці довільний. Але у якийсь момент він зобов'язаний назвати ім'я когось із гравців. Наприклад, Пундика. Тоді пастушок відпускає палицю, і вона починає падати у якийсь бік. Завдання Пундика — спіймати палицю, не дати їй упасти на землю. Якщо йому це вдається, то пастушок знову ставить палицю вертикально перед собою, всі займають вихідні позиції і гра продовжується. Коли ж названий гравець не встигає спіймати палицю, то пастушком стає він.

Переможцем у грі стає той, кому упродовж встановленого часу вдалось не стати пастушком.

Футбольний паспорт

Усі знають, що перший паспорт у нашій країні видають у 16 років. До досягнення цього віку юні громадяни багато ігрового часу проводять на майданчику. Улюбленим ігровим реквізитом є м'яч, з яким часто дружать учасники різноманітних ігор. А ось у грі, яку надіслав Ігор Вінтонів з Нового Роздола Львівської області, вправне володіння м'ячем дозволяє отримати так званий «футбольний паспорт» гравцям, яким іноді ще багато каші треба з'їсти, щоб отримати справжній паспорт і стати повноправними громадянами України.

Для цього спочатку потрібно пройти 10-16 різних випробувань, а вже потім позмагатися й за «паспорт». Перед грою кожний учасник задумує собі прізвище якогось відомого майстра. Це може бути й прізвисько, як це часто трапляється у бразильців, наприклад, Рональдо чи Рівалдо. Усі ці прізвища записуються на окремих аркушах паперу. Крім них, на трьох-чотирьох аркушах пишуться і не зовсім приємні футбольні прізвиська, наприклад, Мазило, Лопух, Інвалід, Стовп, воротар Велика Дірка...

Коли встановлено, хто і за що боротиметься, необхідно також узгодити перелік випробувань. Для розминки юний любитель футболу пропонує спочатку, наприклад, попідбивати м'яч однією ногою, а тоді другою по 10 разів, головою та обома колінами по 3-5 разів. Потім в утворені двома гравцями імпровізовані ворота шириною 1 м забити з відстані 5-9 м голи обома ногами по черзі. Після цього з відстані 5-7 м влучити у ворота, повернувшись спиною до них, п'ятками обох ніг та, підкинувши м'яча вгору, забити у ворота головою...

Кожний гравець виконує по черзі всі футболтести. Коли хтось з учасників гри помиляється, м'яч передається іншому гравцеві. У наступній спробі гравці можуть за домовленістю починати все спочатку або з того випробування, на якому спіткнулися перед цим.

Гравець, який пройшов усі випробування, отримує право пробити пенальті у ворота, утворені двома гравцями. Між ними на лінії воріт розкладаються один біля одного усі аркуші з написаними прізвищами знаменитих футболістів та не зовсім приємними прізвиськами. Кількість аркушів і визначить ширину воріт. Кандидат на паспорт може підійти й познайомитися з розташуванням «паспортів», а потім він відходить на 11 метрів, встановлює м'яч і пробиває так, щоб він повільно котився. Всі уважно слідкують, через який з «паспортів» він пролетів. Такий «паспорт» і отримує цей гравець. Добре, коли це Зідан чи Шевченко. Та може й не пощастити...

Після отримання «паспорта» гравець стає останнім у чергу і може знову пройти всі випробування та поборотися за наступний «паспорт». При цьому на вільне місце перекладають один крайній аркуш, і ворота зменшуються. Грають доти, поки кожний із гравців не виграє хоча б по одному «паспорту» або поки не будуть розіграні всі «паспорти». У щораз менші ворота стає важко влучати. Розігравши один раз «паспорти», їх можна зібрати та розіграти ще раз. Хто найбільше разів вигравати ме те чи інше прізвисько, матиме шанс закріпити його за собою назавжди. Уважно придивляйся, де лежить «паспорт» твого улюбленого гравця, добре цілься і будеш вигравати те, що хочеш. Тренуйся, і ніхто не називатиме тебе «Мазилою»!

Слова на клавіатурі

Увага! Конкурс!

Уважно розглянь схему комп'ютерної клавіатури. Твоє завдання — написати якомога більше слів. Усі слова повинні складатися з 4 і більше букв та бути іменниками (загальними назвами) однини в називному відмінку. Абревіатури та власні назви не враховуються. Починатися слова можуть з довільної букви, а кожна наступна буква повинна бути сусідньою по відношенні до попередньої. Наприклад, після букви П може слідувати А,Е,Н,Р,И або М. Можна двічі і більше разів повторювати одну і ту ж букву. Наприклад, слово ЛОТО. За слова з чотирьох букв даватиметься 4 очки, з 5 — 5 очок і т. д. Чим більше літер у слові, тим більше залікових очок. На призерів конкурсу, які наберуть найбільше очок, очікують призи. Окремим призом буде відзначено найдовше слово. Надсилай у редакцію свої слова до 30 вересня 2002 року, на конверті зроби позначку — «Слова на клавіатурі». І мерщій на пошту!

Диво-ручка

Для підвищення рейтингу молодіжної музичної передачі «Хіп, хоп, оля-ля!» на дитячій радіостанції імені Карлсона вирішили оголошувати між хітами призові конкурси. Призами мали бути різні приємні дрібнички: від касет з синглами зірок естради до поїздок на їхні концерти.

І ось одного разу з рекламною пропозицією до радіостанції звернулася фірма «Клякса», яка мала мережу магазинів канцтоварів. Вона запропонувала розіграти диво-ручку з програмним керуванням. Ручка ця мала одну особливість: за командою користувача шпарила по папері закладену в ній інформацію — хоч би вона була написана японськими ієрогліфами! Все робить ручка, ти тільки водиш нею по рядках, де має бути написаний текст. Прогрес, одне слово! Першими на ноу-хау зреагували студенти, школярі й собі вирішили від них не відставати. Це ж подумати тільки — такі перспективи відкриваються. Від них паморочилося в голові і страшно хотілося «Кока-коли».

Одне було погано в ручці — надто мала пам'ять. Вистачало її на неповних три аркуші в лінійку. Та й була вона одна на все місто. Скажемо прямо — не густо.

Радіостанція ім. Карлсона тонко зіграла на цих особливостях ручки і кілька тижнів тільки те й робила, що розповідала про неї, про її характеристики та про те, що сам президент ОБанаФ Острівної Бананової Федерації (ніхто не знав, що то за федерація, проте всі вірили, що вона є) тримав її у своїх руках. Рейтинг передачі «Хіп, хоп, оля-ля!» ріс як на дріжджах! Усі чекали на конкурс. І ось нарешті: «Увага, увага! Працюють усі радіоприймачі міста. В мережі магазинів канцтоварів «Клякса» з'явилися у продажі перевідні наклейки з футболістами — учасниками недавнього чемпіонату-2002. Вартість наклейок 10, 20, 30, 50 копійок та 1 гривня. Як за енну кількість гривень без здачі купити 17 наклейок так, щоб серед них було по 3 наклейки із трьох перелічених видів та по 4 наклейки двох інших видів? Диво-ручку отримає той, хто перший зателефонує у редакцію і повідомить, скільки і яких наклейок слід придбати. Успіхів!..»

Через 2 хвилини Киця висіла на телефоні. І недарма — вона стала-таки щасливою власницею диво-ручки! Та тільки для чого це їй? Вона ж відмінниця і так усе знає. Та все одно вітаємо. Цікаво, а чи були б і в тебе шанси виграти ручку? Ану доведи!

Улюблене морозиво

На Королівській ярмарці у Вестмінському лісі на околиці Парижа вже не можна купити пряникових поросят — колишній символ ярмарки. Мабуть, всі уже поїли, а рецепти погубили. А от карамельки, як і тисячу років тому, радують гурманські шлунки. Особливо — «Яблука кохання». Це — звичайне яблуко, вкрите застиглою карамеллю. Їх готують просто на очах у відвідувачів парку, опускаючи яблука в розтоплену карамель. Французи хоч і спортивні люди, але на ярмарці дають волю своїм бажанням. Відвідавши кілометри різноманітних атракціонів та карусель, можуть таких яблук спробувати у різних продавців. А потім визначити найулюбленіше і повернутися, щоб ще раз поласувати «найзакоханішим» яблучком, яке смакує усім.

А Класні герої вирішили визначити, яке ж морозиво найсмачніше в нашому місті. Пундик, Джексон та Колібрик обійшли всі кафе, де готують морозиво. Як справжній гурман, Пундик запропонував не брати до уваги заводського морозива. Джексон з Колібриком погодилися, вважаючи, що йому видніше. За літо трійця перепробувала десятки різних сортів, і кожний вибрав своє найулюбленіше морозиво. Тепер, заходячи втрьох до кафе, вони замовляли ванільне, фруктове та шоколадне морозиво. На питання , хто з них яке морозиво їстиме, вони хитро мружились і нічого не казали. Та часом до кухарських лав просочувались суперечливі відомості про смаки друзів, і виглядали вони приблизно так:

- Пундик їсть ванільне морозиво.
- Пундик не їсть фруктового морозива.
- Джексон ніколи не їсть фруктового морозива.
- Джексон зовсім не їсть шоколадного морозива.

А тепер скажи, кому яке морозиво смакувало, якщо з'ясувалося, що лиш один з цих чотирьох виразів правдивий?

Помилка Бонда

День як для кінця серпня був дуже спекотний. За сценарієм Джеймс Бонд (він же Джомолунгма) з підробленим посвідченням світила сучасної хімії та фальшивими квитанціями про отримання Нобелівської премії (де сума виплати вказувалась чомусь у монгольських тугриках) прямував за двома вченими по заплутаному лабіринту під космодромом на мисі Канаверал. Аби потрапити в підземні лабораторії імені Мінотауараса, де розроблялись новітні засоби присипання ворожої пильності, треба було знати пароль.

Голос за кадром: «Пароль Бонд не знав. Його міняли за таким незбагненним законом, що годі було вловити якусь логіку. І тільки залізна воля Бонда, багаторічний досвід роботи в елітних підземно-коридорних підрозділах та семизначний рахунок у банку не дозволяли йо- остаточно збожеволіти...»

Наблизившись до воріт лабораторії, Бонд побачив двох охоронців з кам'яними обличчями. Зустріч не віщувала нічого доброго.

— Шість? — запитав один з охоронців, наставивши автомата на першого вченого.

— П'ять, — відрубав науковець, впевнено відчинив двері і ввійшов до суперсекретної лабораторії.

— П'ять?! — скоріше гаркнув, ніж запитав другий охоронець.

— Чотири, — знизавши плечима, відказав другий учений і зник за дверима.

Бонд відчув полегшення — принцип виявився елементарним. «На кого ж він розрахований?» — подумав він і мало не образився: у ньому заграла професійна гордість. «Нічого! — став він себе втішати. — То вони просто переконані, що ніхто, крім співробітників їхньої лабораторії, тут не шастатиме...»

— Нуль? — від несподіванки Бонд аж стрепенувся. Отакої! Такого він не сподівався, але за мить узяв себе в руки, і жоден м'яз на його обличчі не здригнувся, коли він проказав: «Мінус один!»

І зрозумів, що бовкнув щось не те: сухо клацнули затвори, і два автоматних жерла втупилися йому просто в живіт.

Раптом все підземелля заполонив різкий гул сирени. Скориставшись заминкою вартових, Бонд рвучко смикнув автомати на себе, охоронці, мов цуцики, полетіли врізнобіч, а йому й долі секунди вистачило на те, щоб зорієнтуватись на місцевості і дременути в темряву підземелля. Професійна пам'ять не підвела: тут і справді виявився вузький сирий тунель, що вів на п'ять ярусів угору. «Буде вам Джеймс Бонд, аякже! — промовляв раз по раз Джо, щодуху несучись тунелем і стукаючись то тут, то там об кам'яні стіни.

«Карамба, і де ж я помилився?» — не давала йому спокою думка. Та добігши до верхнього ярусу, він зрозумів, що було не так у відповіді на пароль. А ти?

Запитаннячка від Колібрика

1 «Коли народилася твоя мама, — сказав якось дідусь онуці, — мені було 45 років. Але тепер, коли ти переставиш прості числа, які утворюють мій теперішній вік, отримаєш мамин вік». Скільки років дідусеві? .....

2 У цієї тварини голова, як у кішки, хвіст, як у кішки, їсть вона те ж саме, що кішка, але сама не кішка. Що ж це за тварина? .....

3 Визнач усно, чи буде ділитися на 3 число, яке складається з одинадцяти тисяч, одинадцяти сотень та одинадцяти одиниць? .....

4 Хлопчик витрачає 1/3 частину свого часу на навчання у школі, 1/4 — на гру у футбол, 1/5 — на слухання музики, 1/6 — на телевізор, 1/7 — на приготування домашніх завдань. Чи можна так жити? .....

5 У Парижі жив колись відомий французький письменник Гі де Мопассан, який страшенно ненавидів Ейфелеву вежу. Разом з тим він любив частенько обідати в ресторані, розташованому на цій вежі. Але чому? .....

6 Прибиральниця, витираючи віконне скло у багатоповерховому супермаркеті, спіткнулася і впала на землю зі своєї тридцятиметрової драбини. Однак з нею нічого не сталося, вона не лише не скрутила собі шиї, а й не отримала жодних травм. Спокійнісінько піднялася, посміхнулася і продовжила свою роботу. Як таке могло трапитися? .....

7 Чи може дріб, у якого чисельник менший від знаменника, дорівнювати дробові, у якого чисельник більший від знаменника? .....

кросворди від ДуКласа

СКАНДИНАВСЬКИЙ КРОСВОРД

Чоловічий головний убір у східних народів

«Шапка» лицаря Науковий нарис

Вулкан на Філіппінах

Найбільша од. часу ...-Баба і 40 розбійників

Карти для ворожби

Ссавець родини жирафів

Вулкан на Сицилії

Ворота

Англійська пані

Актор ... де Віто

Чубатий птах

... і Гомора

... де Вега-ісп. письм.

Сорт цукерок

Пора року

Сутність, основа

Транспорт Баби-Яги

Поліцейський у США

Класний художник

Хвалебна пісня

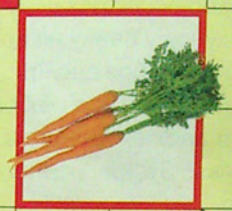

Райцентр на Вінниччині

Столиця Туреччини

Французький письменник Проспер ...

Земля, Юпітер, Венера

Французький ФК

Паливо у металургії

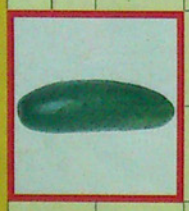

Жіноче ім'я

Штат у США

...-арт – мистецтво на тілі

Українські телевізійні новини

Документ, що заповнюється

Марка автомобіля

Напад

Тип кузова автомобіля

Коефіцієнт корисної дії

Автоматичний перемикач

Напівкоштовний камінь

Жалюча комаха

Коротке випробування Скандинавський бог війни

Коротке оповідання ...-Барабас

Глібов, Езоп

Модна пісенька

Дуб, сосна, береза Колектив співаків

Притока Волги

Модель DAEWOO

Низький чол. голос Канцелярист у козаків

Хімічний елемент, метал Заступає сонце

Хлібний майстер Шумовиння

Угорський письменник

Кока-...

Столиця Перу

Індійський аскет Біда, нещастя

Норвезьк. математик Пісня гр. «Плач Єреміїв»

Вид папуг Гірське селище на Кавказі

Вигук радості Заміський будиночок

Арабський бубон Настільна гра

Протилежна зенітові точка Завіса

Угорський кросворд

О	М	С	Б	Ц	Е	Н	Н	С	А	Н	Д
Т	Е	Г	Е	Р	Ш	Е	И	К	Л	Н	У
Т	В	В	А	А	В	Г	Й	Т	К	О	Б
О	А	А	З	Р	Е	Г	Л	Ю	Ь	Ц	Я
Б	У	Л	О	Л	Я	А	Ь	П	М	І	С
К	С	О	К	И	Н	Н	П	А	Н	М	Є
Е	Н	С	О	К	А	И	Д	О	Р	О	Г
У	Г	Т	Ш	Т	И	Г	А	Л	Е	Б	О
Р	У	А	Н	И	А	Р	Б	О	Ц	О	Р
М	О	Р	І	А	К	О	Д	Ж	Ь	Ь	Н
А	А	П	Б	А	К	К	Л	Е	Д	К	І
Ш	К	А	Г	А	П	А	Б	В	И	Ч	А
Р	А	П	У	Ш	А	Л	У	Є	А	Н	Й
Р	К	Я	Л	У	Д	Ь	Ь	Ц	З	И	К
Т	Е	Р	О	К	О	Г	И	Н	Д	О	Г
А	Я	И	Я	Н	И	Г	К	Н	И	К	О
Л	Ь	К	І	И	Р	К	П	А	Д	Т	Н
У	К	О	Т	Д	Я	І	Л	В	З	В	І

Японські кросворди

У японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У цьому номері використані кросворди **Забіяки Зої** (с.Маньківці, Вінницька обл.), **Ващенко Наталі** (с.Лозуватка, Дніпропетровська обл.), **Гури Вікторії** (смт.Ков'яги, Харківська обл.), **Костіва Назарія** (м.Коломия, Івано-Франківська обл.), **Блаженко Наталі** (м.Івано-Франківськ), **Яцені Максима** (с.Зоря, Рівненська обл.), **Лясоцького Віталія** (с.Уламанівка, Хмельницька обл.), **Чехового Вадима** (с.Велика Яблунівка, Черкаська обл.), **Дембіцького Ярослава** (м.Львів). Надсилай і ти свої кросворди, але обов'язково перевір, чи вони розв'язуються!

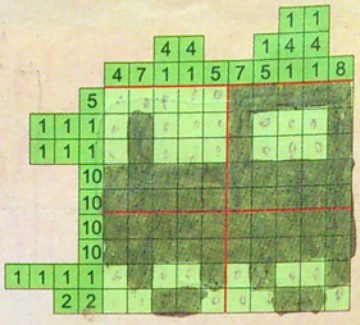

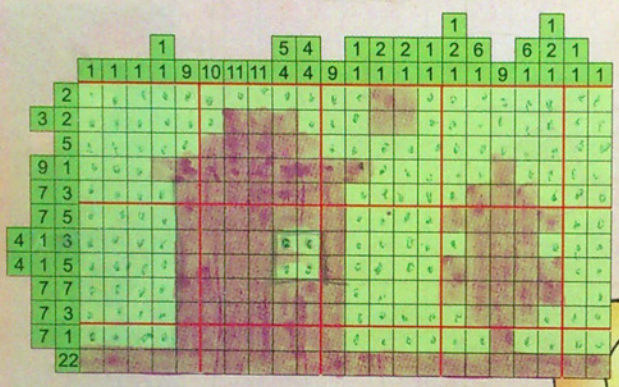

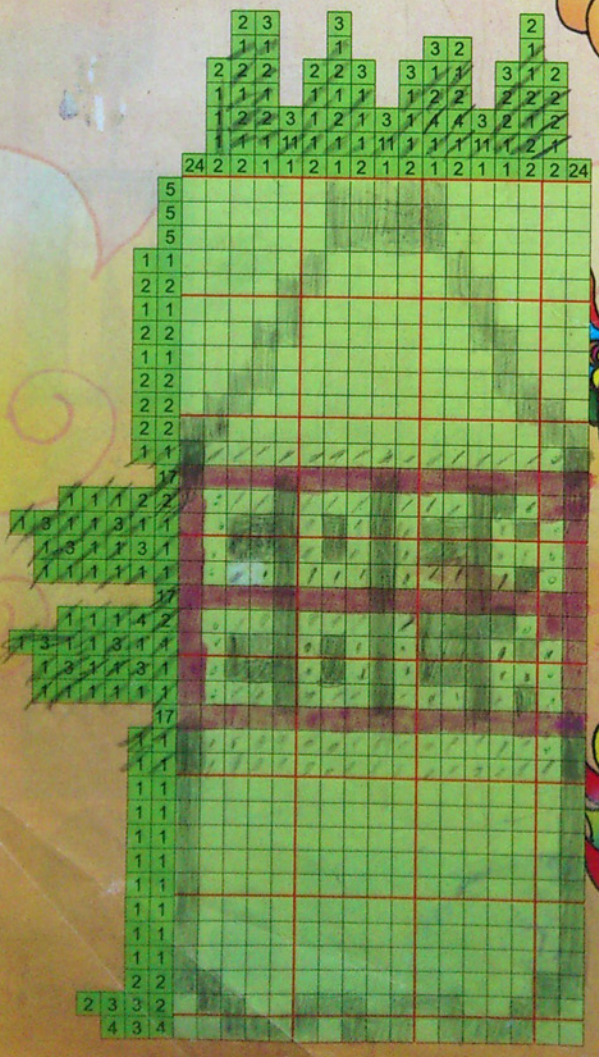

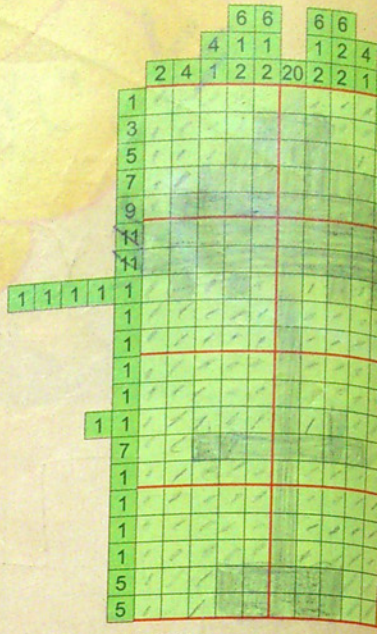

Жовті, сині, веселкові –
Не метелики, а квіти.
Наші мрії кольорові –
Як їм тут не порадіти!

301	317	352	598	762	817	900
307	318	368	740	778	838	973
310	341	369	742	792	840	3078
316	350	518	743	793	842	3753

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС

передплатний індекс

40240